AFACAN

Gülünçlü Çocuk gazetesi

N. 12

Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Bu sayı la neler var
BAŞ BAŞA
ŞEN SÖZLER, KARİKATÜRLER
Büyük Romanlar
HİNT İLLERİNDE
Deniz kurdu
DELİ BAYRAM
ÇIZGİLER, ÖTKÜNÇLER
ŞARLO, AFACAN YOLC
PİRE NURİ
Masallar, Yarışlar, K

Ne gibi yeni yarışlar y: palım?

Sevgili Afacanlar:

Geçen sayımızda size mecmuamızda ne gibi bir yarış yapacağımızı sormuştum:

Kimi Afacan sağdıçlar bana geldiler:

—Canım Afacan, düşünecek ne var, parmak izi yarışı yap, el yazısı yarışı yap, zor sorgu yarışı yap.. dediler. Dediler amma, bunların çoktanberi yapıldığını söyleyince:

— Gerçek, yeni, yepyeni bir şeyler bulmalı, diye beni haklı gördüler.

Önümde şimdi mektuplar yığın olmaya başladı. Yerimiz bu sayıda pek az.. Şöyle iki tanesini çektim..

Baktım, içinde fotoğrafları da var.. İşte onların cevaplarını burada, benim yerimde yazıyorum:

Ali Cız b.n k rş.l ğı

Saygı değer Afacan kardeş,

Derginde bize vereceğin yarışlardan çok memnun oldum. Sorgularına karşılık veriyorum.

1 — Güzel yazı yarışı açmak daha iyidir.

2 — Oysamki her Afacan arkadaşın fotoğrafı ile resim yapması iyi değildir. Fakat hepsi güzel yazı yazabilir. Bu yolda Afacan kardeşler yarışa girebilir.

Afacana saygılar

Kadıköy erkek orta mektebi No. 726
Ali Cazip.

Arif Başaran — Ali Cazip

Arif Başaranın karşılığı

Sevgili Afacan,

Her gün dört gözle beklediğim Afacan gazetesinin yedi günde başbaşa nüshasından okuduğuma göre yapılacak yarışta bizim tarafımızdan bulunacağını yazmışsınız.

Benim fikrimce:

Diğer Afacan kardeşleri hem öz türkçeye alıştırmak, hem de arkadaşlarımızı güldürecek şen sözler bulup Afacana göndersin.

Yaşa Afacan..

Adres:

Ankara E. lisesi sınıf 1, şube F - 1277
Arif Başaran

Müjde!. Müjde!. Müjde!.

Bu hafta Çocuk Sesinde Necdet Rüştü'nün gayet gülünçlü PİNTİ romanını

mutlaka okuyunuz.

Zor Sorgular

1 — (Deniz) in ortasında ne var?
— Benim söylediğim gibi N var. —

2 — Ya arzın ortasında ne var?.
— Bitip tükenmiyen ateş —

3 — Bir vahşi maymuna el sallıyan adama maymun ne yapar?
— Onu yansılıyarak o da elini sallar. —

4 — (Deniz altı) nda yarım saat kalan bir insana ne yapmak gerektir?
— (Deniz altı) nın yani denizaltı gemisinin güzel olup olmadığını sormak —

5 — İlk kânunun son gecesi bir yıl bitince ne olur?..
— Herkes birer yaş büyür. —

6 — Balonla 6000 metreye kadar çıkabilir misiniz?
— Çıkamazsınız, çünkü bir balonu yüzde 99 unuz ele geçiremez —

7 — Mekteplerin hastalık tatiline en çok kimler acındı?
— Mektepte aç kalan kediler —

8 — İki ihtiyar adam birbirlerile kavga etseler ne yaparlar?.
— Pişman olurlar. —

Sinemada en çok sevilen hangi filmlerdir

Sinemalara akın akın gidenler arasında herkes elbette bir filmi en çok sevmiştir. Fakat bütün dünyanın güzel olduğuna toplu söz verdikleri acaba hangi filimdir. Uluslar arası bir sinema gazetesinin yaptığı bir ankette küçük, büyük, kadın, erkek, kız oğlan, sözün kısası, yediden yetmişe kadar bütün herkesin sevdiği filim:

TARZAN

Filmi olmuştur.

Tarzan: Afacanda gelecek sayıda başlıyacaktır.

Tarzan: Resimli bir sinema romanıdır.

Tarzan: Bütün evce sizi urunç içinde bırakacaktır.

Tarzan: Size kendini çok sevdirecektir.

Tarzan: Şimdiye kadar çıkan romanlarından bambaşka bir şeydir. Gelecek sayıda (Tarzan) ı bekleyiniz.

Şen Sözler

NE ARIYORSUN?

— Oğlum, yerde ne arıyorsun?
— Bayım bir beş kuruşluk arıyorum!
— Beş kuruşu kayıp mı ettin?
— Hayır belki bir beş kuruşluk bulurum diye arıyorum!

178

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

109 — Gelen beyaz adam Bay Tekinin de ayakları ucuna diz çökerek yalvarmağa başladı:

— Beni kurtarın: Beni kurtarın!. Yerliler ay tanrılarına beni kurban etmek istiyorlar! dedi. Bay Tekin bu işe şaştı kaldı.

110 — Beyaz adama: — Tanrıya and içerim ki seni kurtaracağım, kalkınız, korkmayınız... dedi. Beyaz adam: — A... A.. Amma siz de pek iyi bilirsiniz ki onlar beni almak istiyeceklerdir, dedi.

111 — Ay aydınlığında birdenbire uzakta beş adamın gölgesi göründü. Kolu haykırdı:

— Bay Tekin, tetik ol!..

Beyaz adam:

— İşte, ta kendileri... Beni yanından ayırma, diye yalvardı. Bay Tekin gelenlere elini uzatarak: — Durunuz, ne istiyorsunuz. Ben hepinizin bildiği avcı Bay Tekinim, dedi.

112 — Yerlilerden biri: — Senden bir istediğimiz yok. Lona, ayın oğlu, bu adamı istiyor! dedi.

Bay Tekin: Pek iyi, diye cevap verdi, bizi başbuğunuza kadar götürünüz.

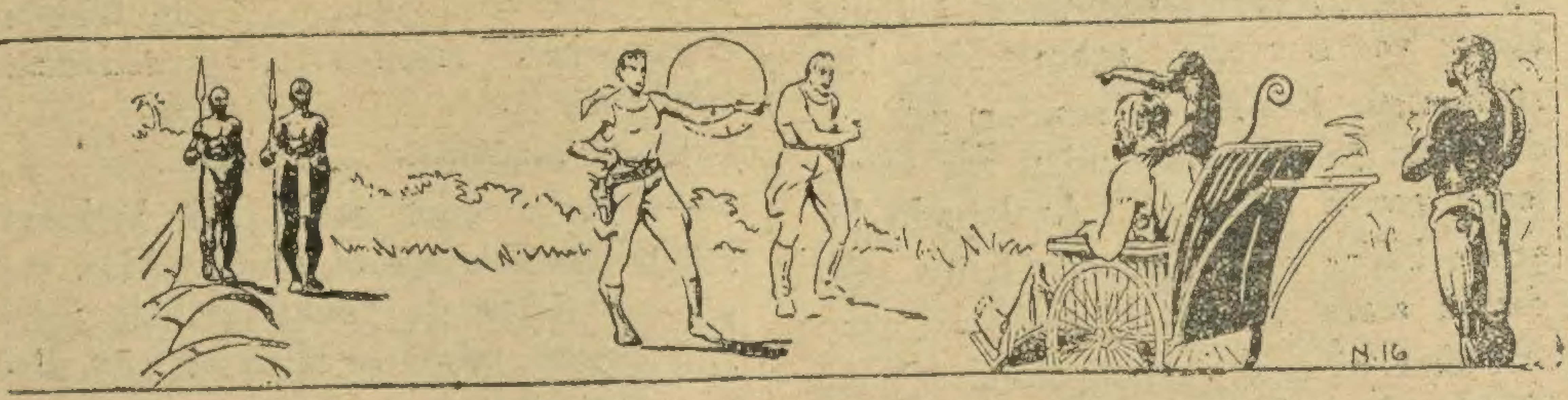

113 — Çadırda Koluyu bırakarak esrarlı beyaz adamla Bay Tekin öne düştüler, arkalarında yerliler yürümeğe başladılar. Şimdi aya tapan oymağının köyüne doğru yol alıyorlardı. Ayın altında yoldan geçerken kapkara birer gölge halinde görünüyorlardı.

114 — Çalılıklarda uzun bir yürüyüşten sonra ayın oğlu denilen oymak başbuğunun önünde durdular. Bay Tekin: Ey ayın oğlu. Bu adamdan ne istiyorsun? diye sordu.

Arabada oturan ve omuzunda bir küçücük maymun taşıyan başbuğ:

— Bay Tekin, sen kendi işlerine bak, bu sana gerekmez dedi.

— Daha var —

Miki Fare Devler Ülkesinde

Birinci Cildi Bitiyor . Bir tane alınız sizi kahkahalar içinde bırakacaktır.

179

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKUNCU

Geçen Sayıdan — İkinci Parça

YAZAN: **Sezai Attilâ**

Bu Roman
Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Giden atlı, tekrar arkadaşlarının yanına döndükten sonra beraberinde getirdiği köpeklr gözden geçirildi, içlerinden en işe yaramaz bir tanesi seçildi. Köpeğin boynuna uzun ve kuvvetli bir kayış takıldı. Bu uzun kayışın boşta kalan ucuna ağır bir kurşun bağlandı. Atlı, kayışı bir çember şeklinde halka gibi toplıyarak sağ eline aldı, köpeği sol elile sürükliyerek ağaca doğru yaklaşmağa başladı. Köpek bir tehlike sezmiş gibi gitmek istemiyor, direniyordu.

Atından inmiş olan süvari elindeki köpekle ağaca yaklaşınca Anakonda da çözülmüş, aşağıya atlamağa hazırlanmıştı. Yılan hazırlanırken, avcı da sağ elinde tuttuğu kayış demetini hazırlamıştı. Yılanla avcı aynı çağda işe başladılar. Yılan, bir yıldırım hızile aşağıya inerken avcı da denize olta atar gibi, ucu ağır kurşunlu kayışı ağaca doğru savurdu. Kurşun ağacın etrafına dolaştı, kayışı da sıkı sıkıya hurma ağacına sardı. Yılan bu sırada yere inmiş, korkunç ağzını var kuvvetile açarak birdenbire saldırmıştı. Köpeği kafasından yakaladı. Avcı yılanın karşısından zor kurtularak geriye atlamıştı. Aralarında bir adam kadar mesafe vardı. Geriye atladıktan sonra da uzaklaşmağa koyuldu.

Fakat ağır ağır gidiyordu. Çünkü Anakondanın kendisini takip edecek yerde, ilk yakaladığı avı bırakmıyacağını biliyordu. İşte, Hint avcılarının en büyük marifeti, bu hayvanların huylarını bilmekti.

Köpek, kendisini hurma ağacına bağlıyan kayıştan kurtulmak istiyormuş gibi geri geri açılıyordu. Fakat nafile, yılan yakaladığı kurbanını yavaş yavaş geriye doğru ağaca çekiyordu. Şimdi artık canavarlığa başlamıştı. Köpeği, ağacın gövdesile kendi gövdesi arasına alarak sarıldı, öyle becerikli sarılmıştı ki köpeğin ayakları bile görünmüyordu. Bu sarılma işini bitirdikten sonra adalelerinin bütün kuvvetile hayvanı sıktı.

Mağaradakiler, köpeğin kırılan kemiklerinden yükselen çatırdıları duyarak zangır zangır titriyorlardı. Yılan, köpeğin sağlam kalan son kemiklerini de sıkarak kırarken hayvancağız çoktan can vermişti. Yılan, vücudünü gevşetti, yere bir torba halinde et ve kemikten ibaret bir külçe düşmüştü. Doğan, bu işi büyük bir şaşkınlıkla, ağzı açık olarak seyrediyordu. Yılan birdenbire köpeğin ölüsüne saldırdı, bir uçurum gibi derin ve korkunç olan ağzını açtı, ağzından köpeğin üstüne birçok salya akıttı. Sonra da yavaş yavaş çiğnemeden, ağzını oynatmadan, köpeği yutmağa başladı ve yuttu.

Şimdi, her taraftan süvariler yaklaşıyor, yılanı çeviriyorlardı. Yılan karnını doyurduktan sonra artık kımıldamaz olmuştu.

Mağaradakilere:

— Haydi çıkın artık! Hiç korkmayın, tehlike kalmadı. diye haykırdılar.

Bir taraftan da yılanı ustalıkla avlıyan avcının boynuna sarılarak onu tebrik ediyorlardı.

Mağaradakiler tehlike kalmadığını duyunca, önce bizim Cüce Tippo dışarıya fırladı:

— Çabuk olun çocuklar, yılanı gebertin! Etini kebap edeceğim. Benim Kobra yılanları da açlıktan ölmek üzeredirler. Yılanlarıma birkaç tane kuş ve fare tutun! Çabuk olun, Raca hazretleri sihirbaz doktor Tippoyu bekliyor, acele işim var çabuk olun! diye haykırmağa başladı.

Bu sırada avcılar Anakondayı gebertmişlerdi.

Süvarilerden birisi:

— Raca hazretleri, şimdi neredeyse gelir. Biz dağ keçisi evine çıkmıştık. Şimdi saraya dönüyoruz artık! dedi.

Bu srada mağarada kalan öteki adamlar da çıkmışlardı. Doğanla Alp, yılanı yakndan görmek üzere sokuldu ve şaşırdı, kaldılar. Şimdiye kadar böyle bir canavar görmemişlerdi.

Tam bu sırada:

— Raca geliyor! diye bir ses duyuldu. Süvariler atlarına koşuştular, deveciler, sırtlarında sıkı sıkı sarılmış sandıklar bulunan develerini bir gözden geçirdiler. Boru sesleri ormanın sessizliğini doldurdu.

Bu sırada yeşillikler arasında binbir gece masallarındakinden daha göz alıcı bir kalabalık göründü. Bu kafile masallarda duyulan alaylara benziyordu. Bir çok göz kamaştırıcı renkler kaynaşıyor, uçuşuyor, atların eğerlerinde, süvarilerin elbiselerinde altınlar, elmaslar pırıldıyordu. Fillerin üstünden aağıya sarkan kadifelerin üstündeki elmaslar, zümrütler, zibercetler, yakutlar insanı hayretlere sürüklüyordu. Bütün bu kafilenin başında Raca yürüyordu. Bakışları dik ve sert olan ve elli yaşlarında bulunan bu adam kır bir ata binmişti, hayvan büyük bir gururla başını aşağı yukarı sallıyarak yürüyordu. Hayvanın başlığı, göğüslüğü zahma kayışları, eğer takımı pırıl pırıl parlıyan kırmızı sahtiyandan yapılmıştı. Takımın her tarafı ufak elmaslarla kaplanmış ve işlenmişti. Raca olduğunu anladığımız süvariye gelince, bu adam altındaki beygirden daha çok süslü, daha çok elmaslı, incili bir süvariydi. Bunun arkasından filler üstünde yirmi kadar ileri gelen kibar, Hintli yol almaktaydı. Bu Hintliler Racanın akrabaları ve misafirleriydi. Bunların ardından da her biri bir bey gibi süslü hizmetçiler yürüyordu.

Tippo gülerek:

— Artık istirahat zamanı geldi de-

Yere kazılmış olan bir çukurun üstüne bir kazan su oturtulmuş, etrafına adamlar toplanmıştı.

mektir! diye söylendi. Bolca yiyecek, bolca içecek, Tanrı kısmet ederse bolca da para kazanacağız!

Tippo, Cumbonun yanıbaşında at üstünde yürüyen bir hizmetçiye dönerek:

— Sarayda hastanız var mı? Bize iş çıkacak mı? diye sordu.

Genç adam:

— Çooook! diye cevap verdi. Tellullah hümmaya yakalandı. Sık sık nöbet geliyor, öküz çobanı Gebonun iki gözü de görmez oldu artık.

Tippo büyük bir sevinçle ellerini uğuşturarak:

— Güzel, güzel, çoook güzel! dedi, yabancılar da var mı bari?!

— Çok var, bir takımları mukaddes sularda yıkanmak için (Benaros) a gitmek üzere, bir takımları da Racayi ziyaret etmek üzere sarayda misafirdiler. Bunlardan başka birçok Brahmenler var.

Bu söz üzerine Tippo ile Hadi kaşla göz arasında biribirlerine bir işaret yaptılar. Bunu gören Doğan nedense korktu. Bu iki adamın arasında herhalde gizli bir sır vardı.

Doğan bu düşünceyi unutmak istedi. Zaten saray görünmüş, Doğan gözüne ilişen, zenginlik, parlaklık arasında artık fazla bir şey düşünmez olmuştu.

Raca bu dört yolcuyu bir misafir gibi karşılamış, zevcesine bunları himaye etmesini, yeni elbiseler vermesini dilemişti. Bundan başka misafirlere yüksek tavanlı serin ve iyi döşenmiş bir de oda gösterilmişti.

Akşam olunca şiltelere uzandılar. Oooh bu şilteler ne güzel kabartılmış yün şiltelerdi. Hepsi boylu boyunca uzandılar. Birkaç dakika sonra hep birden güzel güzel rüyalar görmeğe başladılar.

Doğanla Alp şimdi derin bir uykuya dalmışlardı. Tam bu sırada Tippo yattığı yerden birdenbire doğruldu. Üstündeki örtüleri atarak:

— Hadi! diye fısıldadı. Vakit geldi!

Fil sürücüsü anladığını işaret ederek:

— Sen git, ben de neredeyse gelirim! dedi.

— Neden benimle beraber gelmek istmiyorsun?!

— Eeeeh, beni rahat bırak, gelirim dedim ya!

Hadi son sözü biraz da kızgın olarak söylemişti. Cüce daha fazla bir söz söylemeden omuzlarını silkti. Kapı dışarıya fırladı. Tippo çıktıktan sonra fil sürücüsü başını yastıktan kaldırdı. Yüzü kül rengine girmiş, gözleri kararmıştı. Canının sıkıldığı açıkça belli oluyordu. Uyuyan Doğanın, temiz ve lekesiz yüzüne baktı, derin derin içini çekerek içinde türlü türlü duygular dolaşan göğsünü kabarttı ve inledi:

— Yolu yok! dedi bu iş canıma da mal olsa yolu yok!

Birdenbire durgunlaştı. Sanki verdiği karar yüreğine ferahlık sunmuş, yüreğine su serpmişti. Giyindi ve dışarıya fırladı. Sarayın dış avlusunu çabuk adımlarla geçti, sarayın büyük kapısından çıkarak biraz ötede etrafı ağaçlarla çevrelenmiş bir meydanlığa doğru yollandı.

Bu meydanlıkta görülmemiş bir orta oyunu başlamıştı.

Yere kazılmış olan bir çukurun üstüne bir kazan su, oturtulmuş, bunun etrafına da birçok adamlar toplanmıştı. Kazandan buğular yükseliyordu, fakat su daha adamakıllı kaynamamıştı. Kazanın yanında duran bir rahip gözlerini kazandaki suya dikmiş, kazanın içinde birşey varmış gibi dikkatli dikkatli bakıyor, gözlerini hiç ayırmıyordu.

(Daha var)

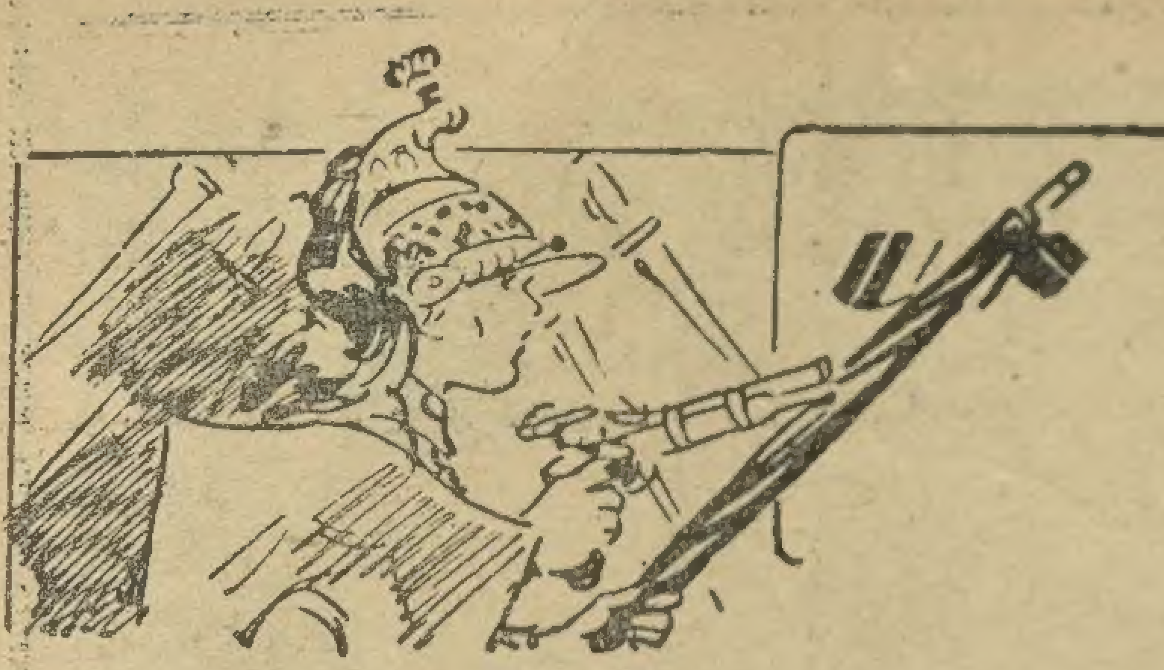

Tehlikeli Hırsız!..

(Sahne çok sade bir koridoru göstermektedir. Dipte bir kapı, sağ kolda bir kapı solda kocaman bir koltuk. Bir portmanto, bir paspas; duvara dayalı bir silâhlık.. Tavanda camları boyalı bir fener sönük ve donuk ışık vermektedir. Dışarıda gürültü; gök gürlemesi ve yağmur...)

[*Sağdaki kapı yavaşçacık açılır. On dört yaşındaki Toroman çekine çekine girer;* üstünde gecelik entaris i,aaalrkymu *rer; üstünde gecelik entarisi, ayaklarında terlik vardır...*]

Toraman: —

Ne tuhaf gürültü!.. Salondan mı geliyor; yoksa mutfaktan mı? (*Koltuğa oturarak!.*) Babam bu köşkü yazlık tuttu ve amca çocuklarımla birlikte bizi buraya hemen gönderdi. Tatil günlerimizden kaybetmiyelim diye, köşk silinmeden, temizlenmeden kalkıp buraya geldik... Dinlenmeğe ihtiyacımız vardı... Hele ben bakaloryamı verdikten sonra böyle bir dinlenmeye ne kadar muhtaçtım. (Yeniden gürültüler... Toraman hemen fırlıyarak koltuğun arkasına gizlenir.) Herşey sustu. Çıt bile yok. Yalnız ağaçlar hışırdıyor... Aman ne şiir!... (Koltuğun arkasından çıkar). Amcamın çocukları ile kızları kaçtılar; ne de tabansız şeyler!.. Sözde burası çok tenha imiş te canları sıkılırmış! Şunun doğrusunu söyleyip, biz korkuyoruz desenize!.. Ben tek başıma kaldım!... Büyük dedelerimden birisinin; adlı sanlı Deli Bayramın torunu olduğum aklıma geldi de; atalarımı utandırmak istemedim; yerimi bırakıp kaçmadım. (Yeniden gürültüler duyunca hemen koltuğun arkasına kaçar..) Hem de potinlerimi bir türlü bulamadım ki... Terliklerle hiç köye gidilir mi?.. (Koltuğun ardından gene düzelir). Ah! şu körolası feneri, bir söndürebilsem... Bunu amcamın iki numaralı oğlu Yelman yaktı... Duvara dayatılmış bütün bu silâhlar, çivilere asılı bütün bu tabloların arasında elektrik düğmesini bulamiyorum ki!.. Korku, yok sanıyorum: Çünkü bütün pencereleri sıkı sıkıya kapadım, kapıları kilitledim!.. Hırsız yahut hırsız her halde mutfaktadırlar... Onlar buraya gelmez... Zaten hırsızların doğru yoldan gittikleri var mı ki?.. Hem gelseler bile burada ne bulacaklar? Bir portmanto taşımak işlerine gelir mi, dersiniz? Bak hele bak, masanın üstünde eski bir gazete var!.. Uykum yok.. Bari, şu gazeteyi okuyayım... (Gazeteyi alarak koltuğa oturur). Ben okurken, belki onlar da işlerini bitirip giderler.. (Okumağa başlar)..

«Tahtakalede dün gece bı eve girmek üzere bulunan dört kişilik bir hırsız kumpanyası yakalanmıştır.. Bunlar haftalardanberi bu mahallenin uykusunu kaçırmakta olan tehlikeli bir çete idi... Polisimizin uyanıklığı ve açıkgözlülüğü ne kadar methedilse doğrusu azdır...» Vay canına demek ki hırsızlık İstanbulun ta göbeğinde bile almış yürümüş te bizim haberimiz yok... İşler İstanbulda bile böyle

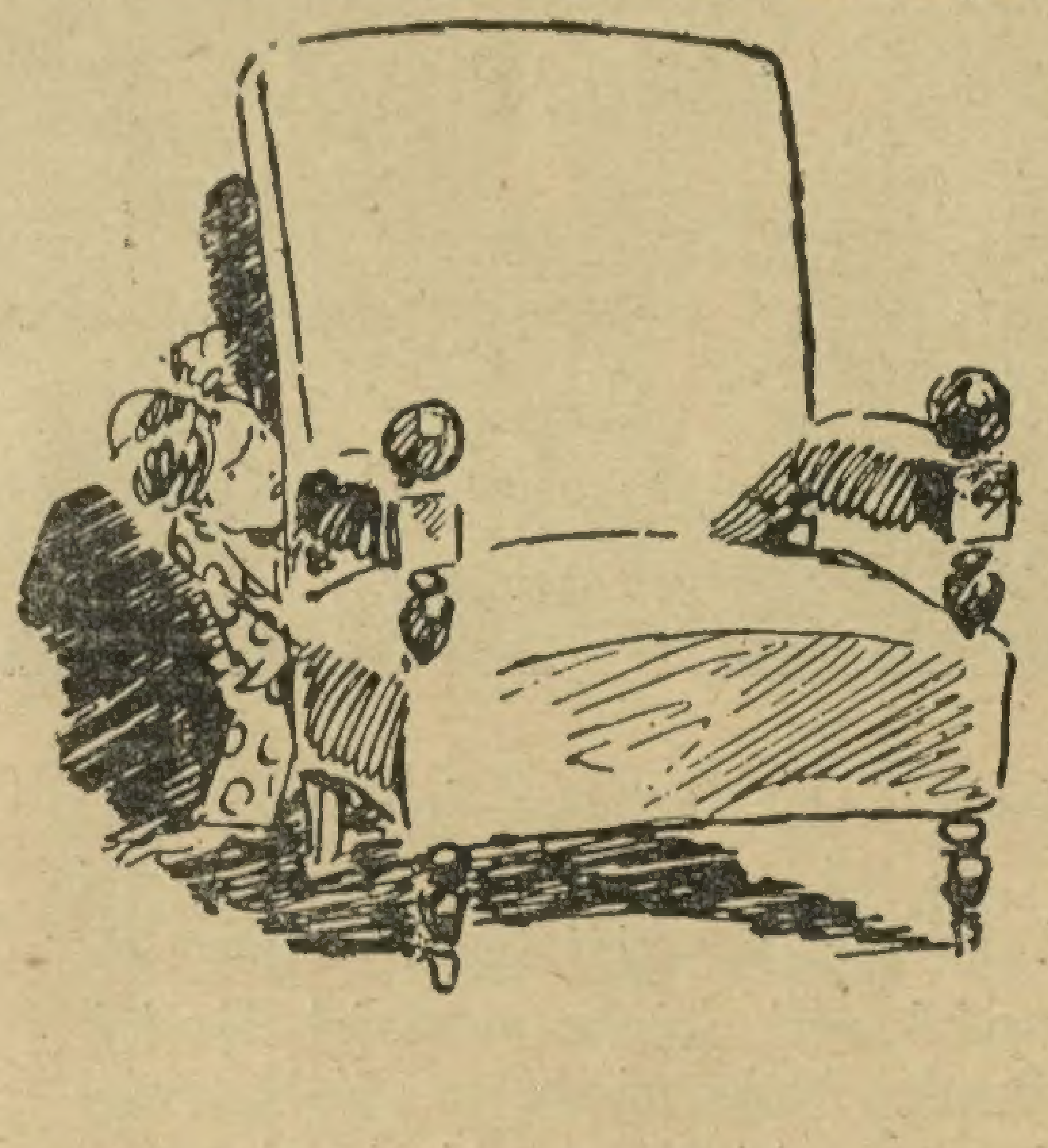

olursa, tenha ve ıssız yazlıklarda kim bilir nasıldır?. Hele biraz daha okuyalım: «Dün gece Erenköyünde Bağdat caddesinde dolaşmakta olan iki şüpheli serseriyi yakalıyarak polis karakoluna götürmüşler. İnceden inceye yapılan araştırmalarda bu iki kişinin polisçe aranmakta olan iki azılı hırsız oldukları anlaşılmıştır!..»

(Gazeteyi buruşturarak atar..) diyecek yok doğrusu... Tam da okunacak havadisl'ere, el atmışız!.. Yeğenlerim şimdi evlerinde, mışıl mışıl uyuyor, ben de burada düzünelerle hırsızlara karşı savaş ediyorum.. (Yeniden gürültüler.) Bunlar düşünebileceğimden de daha kalabalık!.. Yarın sabah beni burada ölü bulacaklar!. Zavallı anneciğim; zavallı babacığım... Kim bilir ne ağlıyacaklar. Ne biçim dövünecekler!.. Keşki yeni elbiselerimi giyseydim! Böyle gecelik entarsile ölmek hiç te hoşa gidecek gibi değil... (Şiddetli bir rüzgâr; sağ koldaki kapı sallanır) vay, vay, vay... Dehşet be!.. Kapı yukarıdan aşağıya doğru kımıldadı. (Dinliyenlere doğru dönerek) kapının sallandığını görmediniz mi? Öyleyse hepiniz miyopsunuz... (Koltuğun arkasına çekilerek, bir müddet susar).. Hiç bir patırtı yok... Düşman uzaklaştı... Sesimin korkunçluğundan ürkerek kaçmış olacak... Sözün ve sesin tesirini inkâr mı ediyorsunuz?... (Titremeğe başlar). Soğuk alacağım. Göğsüm zaten cılız; bir de nezle kaparsam (yeniden patırtılar) ne!.. Daha kaçmadılar mı?... Amma da yavaş insanlar ha!... Hırsız dediğin şimşek gibi olmalı!.. Her işi, kaçmayı bile şıpsak yapmalı!.. Bunlar hantal kişiler!.. Belki de hırsızlığa yeni başlamış acemilerdir!.. Heriflere kalkıp ta sanat öğretecek değilim a!.. Uykum gelmeğe başladı... Tarihin adlı sanlı adamlarını, hele bir gözden geçirelim: Bizim muallimin göklere çıkardığı Jül Sezar benim yerimde olsaydı, acaba ne yapardı?.. İnsanın arkasında kocaman bir ordu olunca, mesele yok değil mi?.. Fakat benim gibi burada tek başına dursun da görelim bakalım: Korkudan üst dudağı çatlar mı, çatlamaz mı?.. (Kapıya kuvvetli bir darbe indirilir, hemen koltuğun arkasına siner..) Bilmiyorum soğuktan mı, yoksa korkudan mı titriyorum... (Çekine çekine, gizlendiği yerden çıkar). Bizim hırsızlar daha eve giremediler... Ben kapıları adamakıllı kapamıştım. Bu ne biçim hırsızlık be?. Herifler amma da zırva düşünüyor?.. Sen gel de evin büyük kapısını yumrukla!.. Sanki ben açıp ta buyurun dostlarım, istediğinizi alın diyecekmişim gibi!... Beni aptal yerine mi koyuyorlar; ne?.. (Patırtılar, kapının üstüne yumruklar uzaklaşır). Salon tarafına doğru gittiler galiba!... Ben müdafaa yerimi bırakmıyacağım... Bunu arkadaşlarıma anlattığım zaman belki de bana inanmıyacaklar... (Arkadaşlarına anlatıyormuş gibi bir vaziyet alarak) «karanlık, fırtınalı bir gecenn verdiği korku içinde iken ben kendime olduğu kadar bütün dünyaya da hâkim bir vaziyette...» Bereket versin ki amcazadelerim yok... Burada olsalardı hepsi korkudan bayılmış bulunur, bir de onlarla uğraşmak lâzım gelirdi... Beni saran şu haydutları çıkıp bir görebilseydim... Hele üstümü başımı

Acunda Neler Oluyor!..

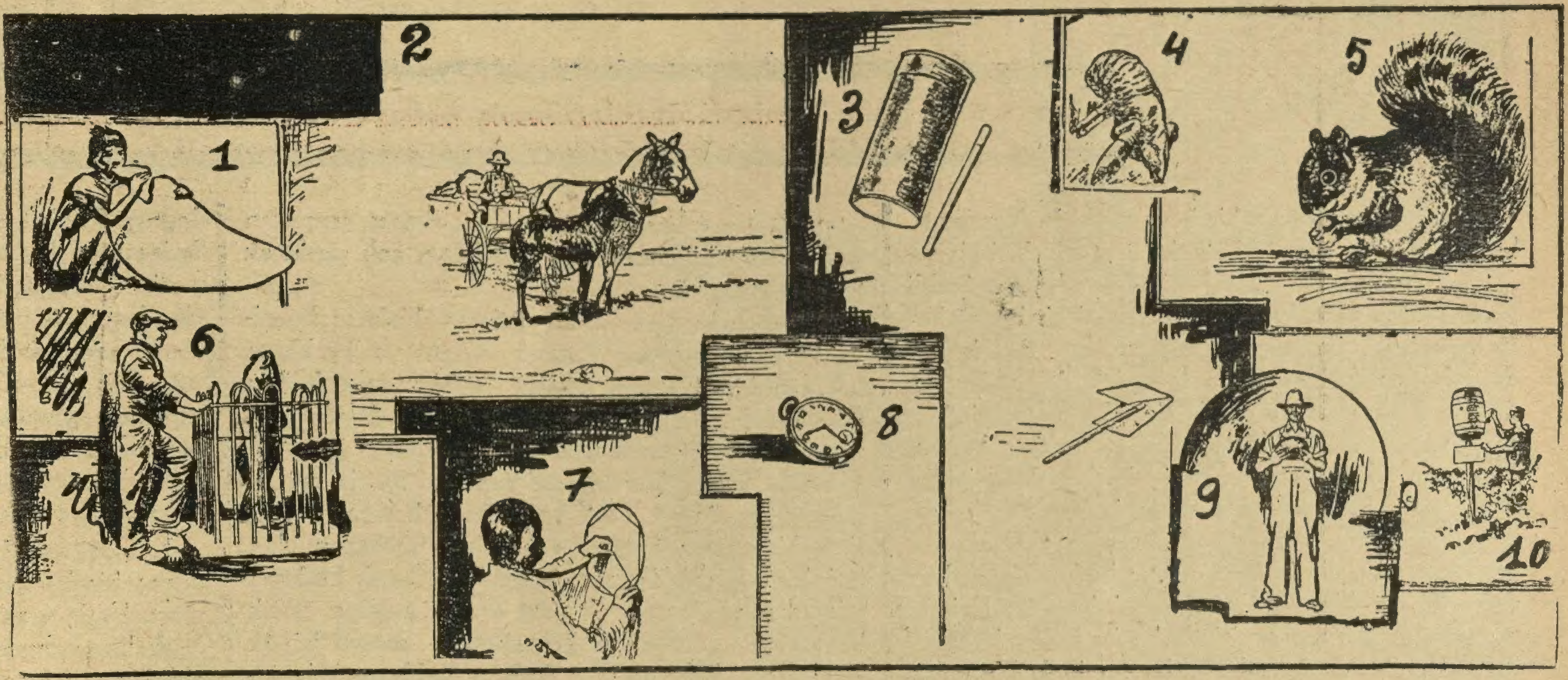

1 — Cenubî Amerikada Venezuelâ hükûmetinin Orenok kısmında oturan yerliler 75 santimete kutrunda çörekler yaparlarmış.

2 — Atların doğurdukları, tayların renkleri ilk evvelâ siyah veya kurşunî renktedir. Zaman geçtikçe taylar ihtiyarladıkları zaman renkleri beyazlaşmaya başlarmış.

3 — Yüz sene evvel 1826 da ilk kibriti eczacı John Valker isminde birisi icat etmiştir. O zaman her kutuda 100 zer kibrit bulunuyormuş. Bu kibritler bir yere sürtülünce ateş almaktaymış. 1833 senesinde de kibrit kullanma usulü ilerlemiş ve kartonlar üzerine kum taneleri yapıştırılmış, bu suretle her kibrit kumlu kartona kuvvetlice sürüldükçe kolayca ateş alıyorlarmış.

4 — Kurbağa, piliç, tavşan ve küçük istakozları sun'î bir surette uyutabiliriz. Bir istakozun başını toprağın üstüne yerleştirip durdurunuz. (Resme bakınız). Sonra sırtına elinizle hafifçe vurdukça neticede göreceksiniz ki hayvan uyumaya başlıyacaktır.

5 — Sincabın kuyruğundan alınan tüylerle elbise fırçaları yapılmaktaymış.

6 — İngilterenin Hood Bay şehrinde demirden yapılmış bir balık mevcutmuş. Gelip geçen yolcular buraya ufak paralar atarmış. Toplanan bu paralarla büyük bir deniz kazası neticesinde kurtulan 400 insana yardım edeilecekmiş.

7 — Eski Çin talebeleri saç örgülerini coğrafya şekillerini ölçmek için kullanırlarmış.

8 — Saatin makinesi icat edildiğinden beri içinin parçaları hiç bir suretle değiştirilmiyen yegâne âletlerden biridir.

9 — Birleşik Amerikanın Clyde şehrinde John Duffy isminde birisi sebze bahçesinde 1 kilo, 50 gram ağırlığında bir yer elması yetiştirmiştir.

10 — Büyük Okyanusyada Galapagos toplu adalarından Şarli adasında bir fıçı içinde mektup kutusu varmış. Mektuplar buradan alınarak sahiplerine dağıtılırmış.

---

bir giyeyim... (Sağdaki kapıya doğru gider... Yeniden gürültüler işidince döner). Bu gök gürültüsüne hiç te benzemiyor. Fırtınalar uzaklaşmıştı. Bu ev de büyük mağaza mıdır, nedir herifler bir tülü işlerini bitirip yatmağa gitmiyorlar... (Büyük kapıya hızlı hızlı yumruklar indirilir)..

(Dışarıdan bir ses kızgın kızgın).

— Aç, yahu, açsana be... Zil çalmıyor işte!..

Toraman şüpheli, şüpheli:

Girmeden evvel kapı çalan hırsızlar da varmış meğerse!.. Bunu hiç görmemiş. Yok, yok hiç işitmemiştim... Hem Türk kibarlığı, Türk nezaketi nerede kaldı... Kapıyı açtirmak istiyen böyle kızgın, kızgın bağırır mı hiç?.. Bu yağmurda zavallı hırsıza acımıyor da değilim ha!... (Kapıya dehşetli bir tekme indirilir. Toraman oturduğu yerden sıçrar).. Tekmeler böyle devam ederse, köşk yıkılacak.. Ev bizim değil.. Kiracı olduğumuzu önceden söylemiştim.. Can sıkacak iş, doğrusu.. Ne yapmalı bilmem ki?. Hırsızlara kapı açmak, pek te ahmakça bir lütüfkârlık olacak... Ancak ben iyi yürekli bir çocuğum.. Bana getirilen bütün pastaları, şekerlemeleri küçük kız kardeşimle paylaşırım. Ancak ona en küçük parçaları veririm. Çünkü onun yaşı benden küçüktür.. (Yeniden kapıya yumruklar). Haydi açayım; Ancak açmadan evvel de yanıma bir kaç silâh alayım.

(Eski silâhlığa yanaşır. Buradan başına bir demir kasket, sırtına bir zırhlı gömlek, sağ koluna bir kalkan geçirir. Sağ eline bir tabanca, sol eline de bir topuz alır.)

Şimdi yalnız bir kılıcım eksik... Elimdekiler bana yetmez mi dersiniz?. Şimdi de ey benim kahraman atalarım; benim şu cılız kollarıma siz destek o'un.. Şu kapının arkasında bir çok katillerin bekleştiklerini biliyorum. Ancak yüreğim titremiyor, korkmuyorum...

(Kapıya doğru ilerler... Kalın demir sürgüyü çeker. Kapı açılır açılmaz hemen elindeki silâhlarını çevirir)...

Aman Allahım, babammış!..

Diyerek bayılır ve paspasın üstüne düşer..

Perde iner.

Afacan

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romanda okuy

Yüzünde anlaşılmaz bir heycan vardı. Kızarıyor, bozarıyordu. Nihayet iki ellerini uzataak dedi ki:

— Bayram reis, sen çok şövalye adamsın. Şimdi yüzüne karşı sana kendini öğmek gibi bir bayağılıkta bulunmıyacağım. Şu kadar var ki: Sen istesen de, emretsen de kaptan Pavlo seninle döğüşmiyecektir. Bu korkaklıktan değil, sana karşı duyduğum saygıdandır. Sana karşı silâh tutacaksa kaptan Pavlonun elleri demir çekiçlerle kırılsın daha iyidir. Sen istersen beni şuracıkta öldür, istersen sokağa at, bedevi araplara, veya düşmanım olan yurttaşlarına parçalat... Düello için son sözüm budur. Fakat ben daha mühim birşeyler konuşmak istiyorum.. Evinde yattığım şu beş altı ay içinde benim kafamda, gönlümde büyük değişiklikler oldu... İçimde bir tufan kaynıyor, köpürüyor; neler düşündüğümü söylemeğe kendimden ve senden utanıyorum; hatta dünyadan utanıyorum. Onun için senden bir ay daha evinde kalmak, iyice düşünmek müsaadesini istiyeceğim.. Bu müsaadeyi bana verecek misin?

Genç Türk korsanı bir dakika düşünür gibi olduktan sonra:

— Pek iyi, dedi, burada rahat, korkusuz bir ay daha oturabilirsin...

Bu konuşmanın üstünden bir ay geçti. Bu bir ay içinde genç Bayramla kaptan Pavlo arasında birkaç dfa uzun konuşmalar oldu; bunların birisinde Trablus müftisi de bulundu. Ayın sonunda müfti ile kaptan Pavlonun görüşmeleri sıklaşmıştı.

Sonra birdenbire bütün Trablusa bir söz yayıldı: Kaptan Pavlo müslüman olmuş!

Böyle bir adamın müslüman olması gerçekten mühim bir işti; ancak öyle inanılmaz, çok şaşılacak birşey de değildi.

O çağlarda, hele ayda yüzlerce, binlerce hıristiyan tutsağı getirilen Cezayir, Tunus ve Trablusta her gün birçok hıristiyanların müslüman oldukları görülüyordu. Bunların içinde kaptan Pavlu gibi, hatta ondan çok mühim denizciler vardı.

Sözün kısası, işte böylece kaptan Pavlo müslüman olmuş, üç yıl Türk korsanlarile beraber kendisinin bir zaman vatandaşı, dindaşı, millettaşı olan hıristiyanlar aleyhine savaşa gitmişti. Artık Hidayet reis adını almış olan kaptan Pavlo meşhur Türk kaptanlarile savaşa çıktığı çağlarda onlara büyük hizmetlerde bulunmakta, Avrupa yalılarının bütün deliklerini ve iç taraflarını bildiği için çok işe yaramaktaydı.

Fakat üç yılın nihayetinde bu eski deniz kurtunun, bu tehlikeli Türk düşmanının eski millettaşlarına yaptığı kancıklığı yeni yoldaşlarına da yaptığı görüldü. Hidayet reis, yahut eski Pavlo kaptan, idaresindeki küçük bir perkende ile denize çıkmıştı, üç dört ay kendisinden haber alınamadı; fakat en sonra Trablus Garplı bir korsan gemisinin tuttuğu bir Cenova gemisinden alınan haber bütün Türk kaptanlarını hiddetlenden kudurtmuş, sakallarını, bıyıklarını dimdik etmişti. Cenovalı tutsakların verdikleri haber şu idi:

Hidayet reis (yahut kaptan Pavlo) denilen herif gemisile Trablusgarp limanından çıktıktan sonra Korsika sularına yollanmış, oralarda bir iki gün do-

laşmış. Pavlonun gemi
lerine göre kuvvetsiz b
yeni on beş çift kürekl
dar hıristiyan tutsak k
Arap cenkçi bulunuyo
vetlerinin az olduğunu
yu fazla gözpekliği et
lerse de herifin isteği
kendisine verilen öğütl
larına doğru yükselmiş

İşin doğrusu kaptan
yavaş bir kurt girmiş,
sonra bu kurt onu ac
Kırk beş yşını geçmiş
olduğuna yanıyordu.
sından çıkmıyor, çocu
rında diz çöktüğü kili
acıklı kılığı, bir türlü
yordu. İşte bu yürek
celeri çinde kaptan Pa
tan kaçmağı, günahlar
nin merhametine sığınm
nız bir iş vardı: Türkl
ten ve müslüman oldu
acaba millettaşları, di
Eski bildikleri onu alça
rezil etmiyeceklermiydi
şüne buna da bir yol
Cenovaya giderken ö
dindaşları onun bütün
belki de onu yüksek, s

Çizen: ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU

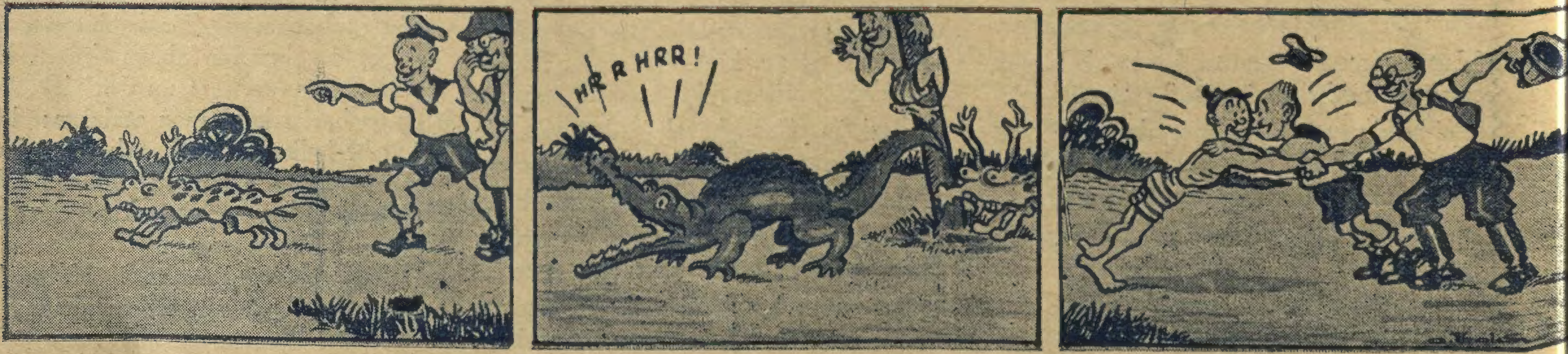

64 — Kütüğün altına giren Dikkulak tuhaf bir timsah gibi koşmağa başladı. Afacan gülüyor:

— Bak şimdi Topuzu nasıl kurtaracağım, görürsünüz, diyordu. Bilgin de kıs kıs gülüyordu.

65 Topuzu yutmak kaygusuna düşen timsah karşısında boynuzlu, ayaklı timsah mı ne olduğu belli olmıyan bir acaip hayvan görünce kaçmağa başladı. Topuz ağaçtan timsaha «nanik» yapıyordu.

66 — Üç sevgili dost gene biribirlerine kavuştular. Afacan, Topuz kucaklaştılar. Öpüştüler. Bilgin de elini uzatmış şapkasını çıkarmış:

— Geçmiş olsun Topuzcuğum! diyordu.

eli Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

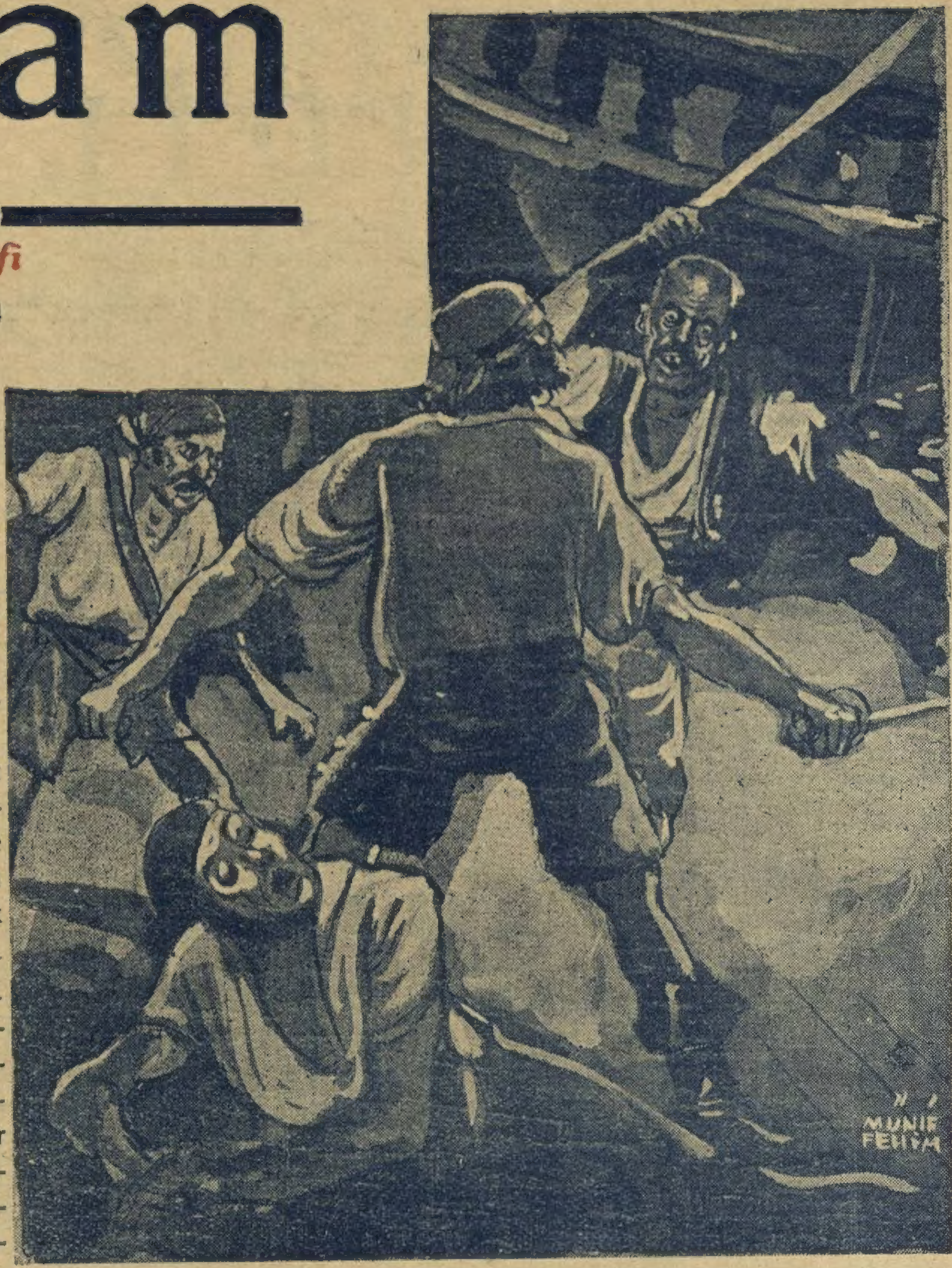

.. ve öbür korsan gemi-
.. idi. On beş oturak,
..en bu teknede yüz ka-
..ile elli kadar Türk ve
..ürklerden bazıları kuv-
..ürerek kaptan (Pavlo)
.. vaz geçirmek istemiş-
..in başka olduğundan
..memiş, ta Cenova su-

..) nun yüreğine yavaş
..iman olduktan iki yıl
..kemirmeğe başlamıştı.
..ou hıristiyan müslüman
..atan düşünceleri kafa-
..danberi mermer taşla-
..sanın çarmıha gerilmiş
..in önünden ayrılamı-
..eski dininin acı düşün-
.. yolu bulunca Trablus-
..vbeler ederek eski dini-
..afasına koymuştu. Yal-
.. üç yıl beraber gezdik-
..onra Cenovaya gidince
.. ona ne diyeceklerdi?
.. ve memleket haini diye
..tan Pavlo düşüne dü-
..ştu; Trablustan kaçıp
.. iş yapacaktı ki: Eski
..hlarını bağışlıyacaklar,
.. alkışlarla karşılıyacak-
dı!

Kaptan Pavlo bu son seferine çıkarken işte bu düşündüğü işin düzenini kurmuştu. Gemideki yüzden fazla hıristiyan kürekçilerin ileri gelenlerile gizlice konuşmuş gemi Cenova önlerine gittiği zaman bu forsaları gizlice zincirlerinden kurtararak gece uyurlarken gemideki elli Türkün üzerine saldırmağı tasarlamıştı ve bu işi de yaptı.

Gemi Cenova açıklrında pek durgun bir havada kürekle dolaşıyor, belki bir kısmet çıkar diye bekliyordu. Kaptan Pavlo kıçta vardiyada (nöbetçi) kaldı. Türk ve Arap cenkçilere birkaç saat uyku çekerek dinlenmelerini söyledi. Korsanlar uykuya dalınca hıristiyan kürekçiler önceden tasarlandığı gibi kaptan Pavlonun yardımile bir anda ayaklarındaki zincir ve pırangalardan kurtularak ellerine geçen silâhlarla uykuya dalmış korsanların üzerine saldırdılar. Dediğimiz gibi kürekçiler korsanların iki katından çoktu, uyku içinde olan Türk ve arapların da hiçbir şeyden haberleri yoktu. Bu akla glmez bir şeydi.

Boguşma çok sürmedi ve süremzdi. Türklerin otuz beş kırk kişisi daha gözlerni açmadan yüreklerine saplanan kılınç ve hançer, yahut başlarına vurulan balta veya topuzlarla öldürüldüler; ayağa fırlayan beş on Türk ellerine geçirebildikleri silâhlarla kızgın kaplanlar gibi döğüştüler, yirmi otuz forsayı güverte tahtaları üzerine serdiler. (Daha var)

..UĞUNDA

Geçen yazının özü: Afacan, Topuz ve arkadaşları çölde bir göl bulmuşlar yıkanıyorlardı. Afacanla Bilgin çıkmışlardı. Topuz kalmış, bir timsah görünmüştü.

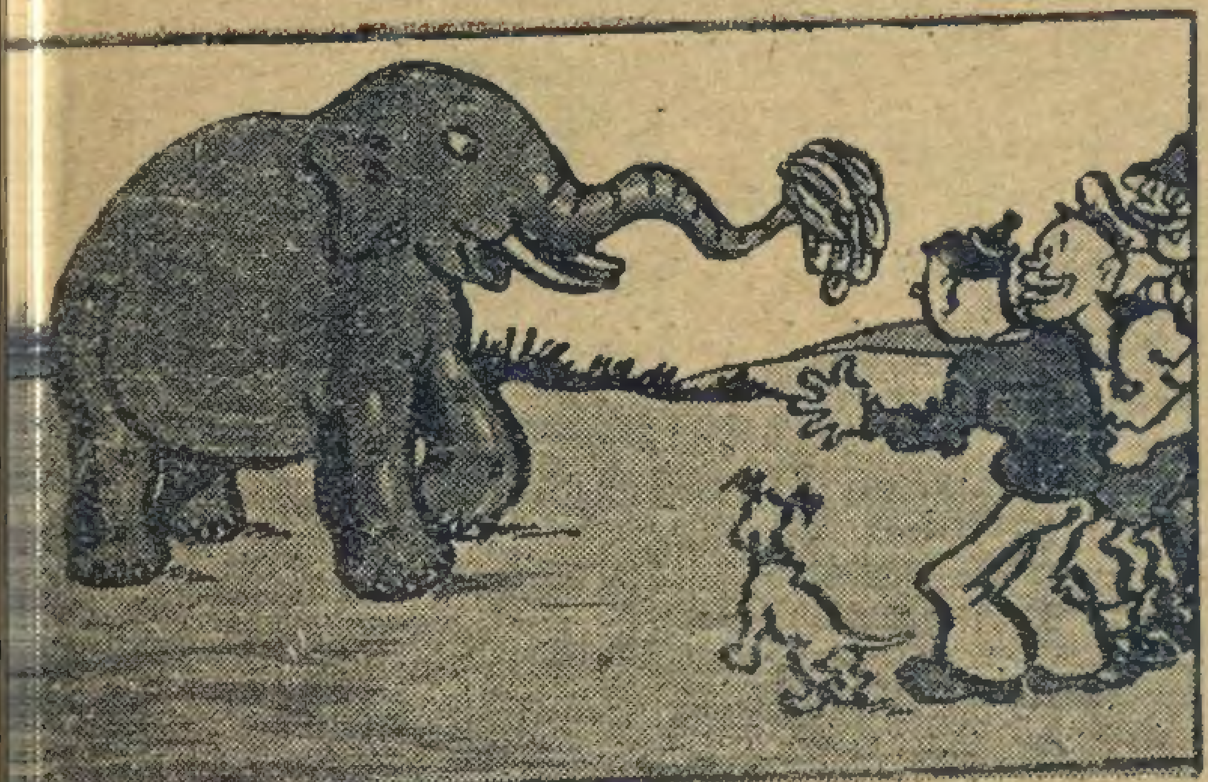

67 — O sırada fil de gelmiş, karınlarının acıktığını düşünerek onlara yüksek dallardan kopardığı birkaç muzu getirmişti. Üç arkadaş sevgili fillerinin bu zekâsına şaşıp kalmışlardı.

68 — Şimdi artık çöl yolculukları yeniden başlıyacaktı. Fil artık onların bir çöl otomobili olmuştu. Üç arkadaş filin sırtına bindiler. Dikkulak ta yerine geçti. Şimdi gene çğllerin ortasında yol alıyorlardı.

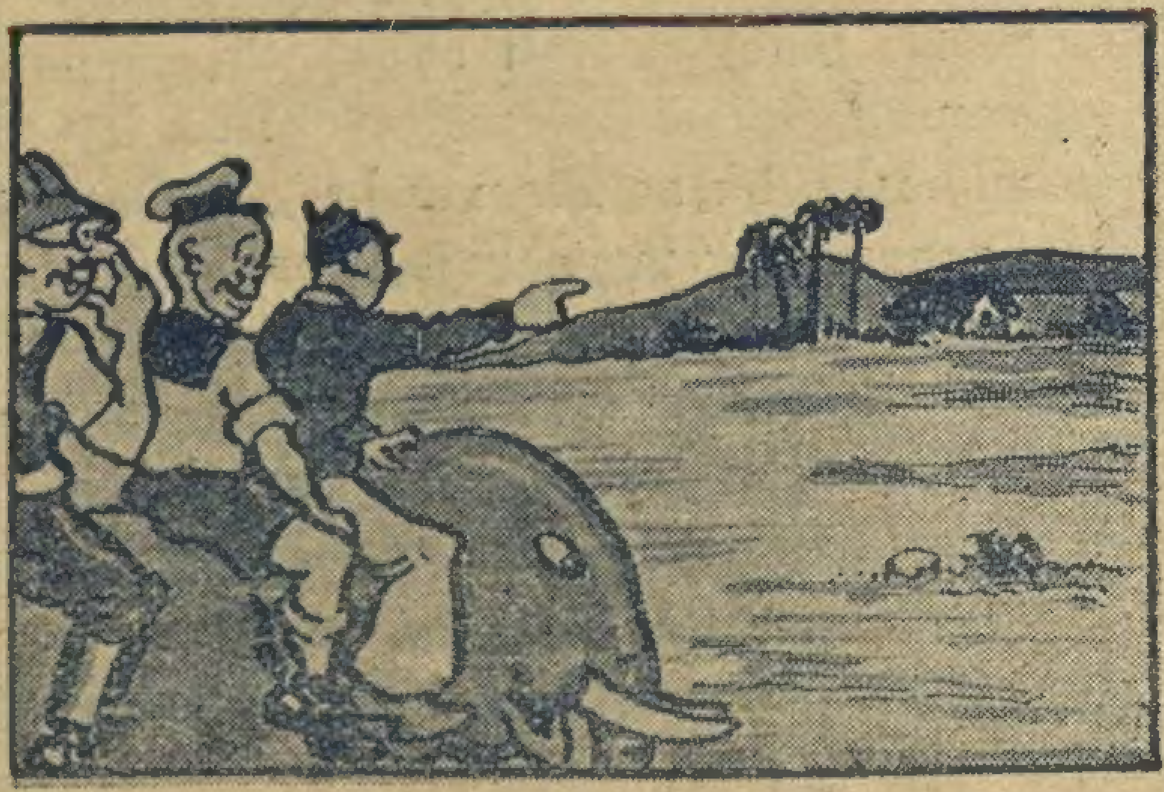

69 — Gide gide en sonunda uzaklarda bir ev gördüler. Yanında birkaç ta ağaç vardı. Topuz:

— Arkadaşlar, işte bir ev, insanlar arasına geliyoruz sanırım! dedi.

— Daha var —

185

MONOLOG:

MENDİLLER!...

Şimdi hepinizin ne söyliyeceğini biliyorum:

— Hey Monolokçubaşı, sen de çok oluyorsun artık!... Mendilin de sözü olur mu hiç?. Hepimizin bildiği; herkesin kullandığı bir şey için ne söylenebilir ki?. Haydi, söyle bakalım: Seni din'iyoruz; diyeceksiniz amma; ben gene söyliyeceklerimden vaz geçecek değilim!..

Mendillerin ne kadar çok iş gördüklerini hiç düşündünüz mü?.. Mendilden vaz geçebilecek kimsecikler var mıdır, dersiniz?.. Bu bez parçaları icat olunmadan önce, insanlar ne yapardı, acaba?

Tarihler diyor ki: Mendilin icadından önce adamoğulları burunlarını kollarına silerdi!.. İşte böyle: (*Taklit yapar*).. Ancak bu çok biçimsiz bir iş!.. Mendili kimin icat ettiğini bilmiyoruz. İcat eden kimse, hepimize, büyük iyilik etmiş doğrusu!... Kişiler vardır ki: ezelden burunları horhor çeşmesi gibi akmadıkça mendil kullanmazlar!... Bununla birlikte ceplerinde de mendilleri eksik olmaz... Bazı kimseler vardır ki: Sokakta başlarını eğerek burunlarını iki parmakları arasına sıkıştırırlar ve sümkürdükten sonra da ellerini mendillerine silerler!.. Bu adamlar mendili yanlış kullanmağı öğrenmişlerdir...

Mendil adı verdiğimiz küçücük, dört köşe bez parçasının kaç türlü işe yaradığını şöyle bir gözden geçirelim de bakalım neler bulabileceğiz:

Mendil erkeklerin süslerinden biridir: Şık bir adamın göğsünün sol köşesindeki cebinde daima bir mendil vardır... Caket isterse senin ve benim giydiğim biçimde olsun, isterse jaketatay, bonjur, uzun redengot, ismokin, frak olsun, hepsinin sol yanında tam yüreğin üstüne gelen köşesinde küçücük bir cep vardır... Bu cebe başka birşey konmaz ha!... Yalnız tertemiz, ipekten yahut çok pahalı ketenden bembeyaz gıcır, gıcır bir süs mendili konur.. Bu mendilin bir parçası daima meydanda kalır. Eğer süs mendilinin bir köşesinde marka, filân varsa, mendil markayı gösterecek biçimde cebe yerleştirilir...

Şık dediğimiz adamlar bu mendilleri ceplerinden çıkarıp kullanmazlar. Kullanacak başka mendile taşırlar.. Şıklığa aldırış etmiyen babacanlar ise, kullandıkları mendili, rasgele herhangi cebe olursa olsun korlar...

Şık beylerin kimisi bu süs mendillerinin kenarları dantelâli olmasını isterler.. Ancak ben böylelerini hiç beğenmem. erkek için sade ve temiz, şatafatsız mendil kadar yakışıklı birşey yoktur... Diyeceksiniz ki: Elâlemin zevkine sen ne diye karışıyorsun? Hakkınız var: Zevk üzerine söz olmaz.. Ben burada yalnız kendi düşüncemi söylüyorum.. Bembeyaz sakız gibi keten mendillere bayılırım işte!.

Güzel incecik bir mendil, baloda şık ve kibar bir kızın elinde olursa ne kadar da cici bici gözükür!.. Kız boyuna elindeki mendile bakar; herkes te bunu görünce «hele bak ne de utangaç ve sıkılgan bir kızcağız.. Kimsenin yüzüne bakmıyor; gözlerini yerden kaldırmıyor» derler..

Sıcak havalarda mendilin iki işi vardır: Yelpaze gibi serin hava vermek ve sünger gibi terleri emmek!..

Demiryollarında üçüncü sınıf vagonlarda yolculuk edenlere, mendilin çok büyük hizmetleri vardır.. Demiryollarının üçüncü vagon yolcuları düşünülmeğe değer adamlardır... Çünkü birinci vagon yolcuları paralı zengin kişilerdir.. Bunlar nasıl olsa, yolculuk edebilirler. Bir birinci mevki bilet almaları hiç te ustalık değildir. Hem zenginlerin birçoğu parasız yolculuk etmenin de yolunu bulurlar. İkinci vagon yolcuları üzerine pek çok söz söylenemez. Bunlar da varlıklı kimselerdir. Çoğu bir kolayını bularak biletin yarım değerini verdimi kad'fe kanepelere, sanki bütün vagonu satın almışlar gibi kurulurlar.. Üçüncü vagon yolcularına gelince, demiryolu kumpanyalarını kazandıranlar bunlardır işte!.. Biletin bütün değerini verdikten sonra vagona yerleşirler. Demiryolu idareleri bunlara arasıra kolaylıklar gösterir. Meselâ vagonun tuvalet odasına ellerin yıkanması için bir parça da sabun kor. Fakat elleri yıkandıktan sonra silmek te lâzımdır değil mi? İşte yolcu burada hemen mendile davranır. Mendil şimdi havlu işini görür. Vagonda yemek yerken bu mendil sofra örtüsü yerine kullanılır. Ekmek, peynir, yumurta hep bu mendile sarılır..

Yazın açık havada toprakların üstüne uzanıp ta şöyle tatlı, tatlı uyku kestirenler, yüzlerini, gözlerini, kara sineklerin saldırmalarından korumak için mendili yüzlerine örterler. Görüyorsunuz ya: Mendil burada cibinlik işine de geliyor!

Eskiden bizim tiyatro komiklerimiz, omuzlarında koskocaman birçok renkli mendil olmadıkça sahneye çıkmazlardı. Kel Hasan, Abdi, Naşit sahneye hep allı, morlu, yeşilli mendillerle çıkarlarmış.. Demek ki mendil komiklerin giyim kuşamlarından bir parçadır...

Bizim eski tulumbacılar, külhanbeyleri boyunlarına birer mendil sararlardı. İspanyada Katalanlar başlarına mendil bağlarlar... İspanyanın meşhur boğa döğüşçülerini bilir misiniz? Bunlara toreador derler.. Sinemalarda filimlerini görmüşsünüzdür; canım! İşte bu adamlar boğa ile döğüşmek için sahneye çıktıkları zaman başlarına mendilden bir çatkı yaparlar. Bunun üstüne de enli siyah şapkalarını giyerler..

Mendillerini boyun atkısı gibi kullanan adamları hiç görmediniz mi?!.. Kenar mahallelerin şık genç beyaz ipekten mendillerini, caketlerile yeleklerinin arasına boyun atkısı gibi korlar... Gemisi batmış, engin deniz ortasında kalmış kazazedeler için ele geçen bir sırığın ucuna bağlanacak beyaz bir mendil imdat bayrağı yerine geçer...

Vapura binmiş uzun bir yolculuğa çıkan yolcunuza niçin mendil sallarsınız?. Bu (seni Tanrıya ısmarladım) demektir.. Karşılamağa çıktığınız bir yolcunun vapuru da gözükünce gene mendil sallarsınız niçin? Bu da, (hoş geldiniz) demektir... Ancak yolculara sallanan mendillerin hepsi beyaz olduğundan bunların arasında, dostların, sevgililerin, akrabaların mendillerini tanımak güçtür...

Mendilin gördüğü türlü türlü işler arasında acıklı olanı da vardır... Mendil çok vakit akıttığımız göz yaşlarını da siler... Doğrusu üzücü bir iş... İşte böyle olduğu için de ben kimseye mendil armağan etmem.. Bir arkadaşa mendil vermek ona göz yaşı dilemek gibi geliyor bana!.. Bununla beraber armağan kötü birşey değildir. İnsan ağlasa bile göz yaşlarını kollarına sileceğine, armağan edilmiş bir mendile siler!..

Mendil deyip te geçmeyiniz... İşte kaşla göz arasında ben size mendil için bu kadar söz söyledim.. Düşüncelerim dağıldığı için, daha fazlası bir türlü aklıma gelmiyor.. Haydi şimdi de siz düşü-

Şen sözler

TATLI SÖZ

Baba ile oğul oturmuşlar konuşuyolar. Çocuk sorar:

— Babacığım tatlı söz demir kapıları açar diyorlar, doğru mu?

Babası hiç düşünmeksizin:

— Doğrudur oğlum doğru! Deyince küçük Afacan:

— Peki babacığım; yukarıdaki kasanın kapısı benim tatlı sözlerimi duyunca niçin açılmıyor?

KAÇ KUZU KALIR

Köy mektebinde muallim küçük bir köylü kızına sorar:

— Söyle bakayım: Otlamağa yedi kuzu götürmüşsün bunlardan birisi dereye atlarsa, geide kaç kuzu kalır?

— Geride bir şey kalmaz bayanım.

Otur yerine! Sen hesap bilmiyorsun.

— Olabilir bayan: Ben hesap bilmiyebilirim. Ancak kuzuları çok bildiğimi sanıyorum.

BİR TEK SANDUVİÇ KALMIŞ

Tren istasyonda ancak üç dakika duracaktı. Yolculardan birisi, vagon penceresinden başını çıkarır. Yerde dolaşmakta olan bir çocuğu çağırarak:

— Oğlum al şu beş kuruşu büfeye koş bana bir sanduviç getir. Şu ikinci beş kuruşla da kendine bir sandoviç satın alarak ye!

Der.

İki dakika sonra koşarak geriye gelen çocuk:

— Büfede bir tek sanduviç kalmış onu ben satın alarak dediğiniz gibi yedim. Buyurun beş kuruşunuzu!

---

nün bakalım: Mendilin daha başka kullanışları var mı, yok mu?...

Durun bir tanesi daha aklıma geliverdi; size yardım için söyleyivereyim bari: Akşamları eve gidince bizim ihtiyar dadının başını hep çatkılı görürüm.. Bu mendil çatkısı neye mi yarar diye sormayınız!.. Kocakarıların baş ağrısına, sinir tutmasına birinci ilâçtır.. Sizin evinizde de eskiden kalma, yaşlı kadınlar varsa, baş çatkısının neye yaradığını siz de benim kadar bilirsiniz...

Bir de enfiye çekenleri gözönüne getiriniz hele! Bunların ceplerinde yatak çarşafı kadar büyük, renkli mendiller olmasaydı, halleri nice olurdu?..

Bereket versin ki: Enfiye çekenler gün geçtikçe azalıyor.. Hele şimdiki gençler arasında böyle kirli bir tiryakilik hevesi hiç te yok gibi!..

Artık başınızı ağrıtmıyayım!.. Tanrıya ısmarladık..

AFACAN

Şarlo Afrikada No: 12

34 — Amerikalı vahşiyi gören Şarlo bu işe şaşıp kaldı. Bu da nereden çıkmıştı. Ona: Yahu, uykuda mıyım, rüya mı görüyorum? Kimsin, diye sordu. Kırmızı derili: Bizim Bay Dingoyu ziyarete gelmiştim. Salona girdiğim zaman sizi uyurken gördüm. Aklıma bir kurnazlık geldi, ben de öteki koltuğa kuruldum. Sen de şu tüyleri başına koy.. Seninle gel iyi bir dost olalım! dedi. Bu sırada Dingo ile Beş karış içeri girdiler. Kızıl derililerin başbuğu Şarloyu göstererek: «Bak ne güzel yakıştı» dedi.

35 — Bay Dingo: «Yaşa, Şarlo, ne de güzel yakışıklı oldun!» dedi. Sonra Kızılderililerin başbuğuna dönen Şarlo: «Ben bu elektrikli şardan bıktım! Eğer mümkünse sen beni kırlara götür, senin de yurdunu göreyim!» dedi. Başbuğ bunu kabul ederek bir at getirdi. Şarlo arkasına, kendisi önüne atladı. Bu sırada Beş karış: «Bana yer yok mu? Ben gitmiyecek miyim?» diye sorunca, başbuğ sana yer yok, dedi. Şarlo da: «Haydi.. haydi.. Sen burada kal, sana güzel kartpostallar gönderirim.» dedi. Şimdi at dörtnala koşuyordu.

36 — Artık kırda bir kuş gibi uçuyorlardı. Elektrik şarından bir saat kadar yol almışlardı. Başbuğ: «Eh, Şarlo, artık attan ineceğiz. İşte bizim yurdumuza geldik!» dedi. İkisi de attan indiler. Oooh.. Bu ne güzel kırlardı. Şarlo öyle sevinmiş, öyle sevinmişti ki ellerini çırpmağa başladı: «Aman ne güzel çayırlar, aman ne lâtif çiçekler, çimenler!» diye bağırmağa başlamıştı. Başbuğ: «Ne yapıyorsun burada, bağırmaya gelmez. Hatta ayak parmaklarının üstüne basarak yürü! Burasını şehir mi sandın?» dedi. Şarlo yere iğilerek çiçek koparmak istedi.

— Daha var —

ORTAKLIK PAYI

AFACANIN HİKÂYELERİ

Yazan: Necdet Rüştü

— 1 —

Hafız Ammed Efendi çok kızan bir yobazdı,
Onun ateş püsküren bir dağdan farkı azdı:
Küçük bir suç yapılsa gözlerini açardı,
Yanında her kim varsa bir tarafa kaçardı!..

— 2 —

Bir köpeğe vurulsa uyuyorken bir kırbaç..
Yahudiye sorulsa: Kedinin ayağı kaç..
İnden çalınmış olsa bir arslanın yavrusu..
Uykusuz bir adamı yese tahta kurusu..
Çöreklenmiş yılanın bir yerine basılsa..
Çocuklar bir kedinin kuyruğuna asılsa..
Bastonumuz çalınıp konsa yerine değnek..
Sevdiğimiz yemeğe birden düşse bir sinek..
Kıymetli bir hediye bir yerde unutulsa..
Bir yolcu dağ başında bir yağmura tutulsa..
Çok yaramaz bir çocuk evde durmasa rahat..

— 3 —

İşte ufacık bi suç, küçücük bir kabahat,
Hafızı kızdırırdı bütün bunlardan fazla:
Küfür, azar içinde etmez kanaat azla,
Bundan bir adım daha ileriye giderdi,
Kızılcık sopasına müracaat ederdi!..

— 4 —

Anlatacağım masal çok eskiden olmuştur;
Aradan geçen zaman yüz seneyi bulmuştur:
Bir paşanın yanında otururdu bu hafız,
İşi: Paralarını hesap etemekti yalnız,
Yani hesap bilirmiş koca hafız - olur ya -
Binbir dolap çevirip, olmuş paşaya kâhya!..

— 5 —

Bu paşanın her zaman çok sıkılırmış canı,
Herkese çıkışırmış, kavururmuş dört yanı!..
Hafız demiş: «Bu işe bir çare bulmak gerek!..»
En nihayet: «Paşayı eğlendirsin!..» diyerek,
Getirmiş tanıdığı çok tuhaf bir adamı,
Paşanın hiç kalmamış artık tasası, gamı:
Sözlerine gülermiş, kahkahalar atarmış,
Her zaman eğlenirmiş, her gün keyif çatarmış!..

— 6 —

Hafızın paşa için getirdiği şaklaban,
Cebine indirirmiş altınları durmadan:
Paşa tuhaf adama güleryüz gösterirmiş,
Ona, avuç dolusu, birçok para verirmiş!.
Fakat: Avuçlarında altınlar sarı sarı,
Bu şaklaban çıkınca tam kapıdan dışarı,
Hafız da: «Ben getirdim seni bu eve!..» diye,
Paranın yarısını alırmış o saniye!..
Vermemek isteyince gözlerini açarmış,
Üzerine yürürmüş, kötü sözler saçarmış!..
Herif, kurtulmak için onun bozuk dilinden,
Yarısını vermekle savuşurmuş elinden!..

— 7 —

Canı sıkılıyorken gene paşanın bir gün,
Hünerini göstermiş şaklaban ona bütün,
en sonunda paşanın yüzü adama gülmüş,
Ağzından billûr gibi kahkahalar dökülmüş!..
Bu gülünç hikâyeler anlatan şaklabana,
Demiş: «Ne istiyorsun şu anda söyle bana?..»
Şaklaban şöyle demiş: «Arzum yapılmak gerek:
«Ayağımın altına vurunuz tam yüz değnek!..»
Paşa sormuş: «Yaşadım ben bu kadar senedir
«Böyle istek duymadım.. Bunun sebebi nedir?..»
Adam demiş: «İstersen benim kalmasın hatırım,
«Önce değneği vurdur.. Sonra ben anlatırım!..

— 8 —

Paşa: «Peki...» diyerek, dışarıya bağırmış,
«Sopa getirin!..» demiş, iki uşak çağırmış!..
Herif yatırmışlar adamlar hemen yere,
Ayağına vurulmuş sopa tam elli kere!..
On dakikadanberi dayanıp bu dayağa
Elli değnek yiyince adam kalkmış ayağa,
Demiş: «Şimdi durunuz, benim bir ortağım var,
«Ona vurulmalıdır geri kalan sopalar!..
«Bana para verseniz bahşiş diye ne zaman,
«Hafız beni yakalar çıkıyorken kapıdan,
«Paranın bir kısmını zorla elimden alır,
«Benim öz ortağımdır.. Yarısı bana kalır!..
«Değneğin yarısı da ona vurulmalıdır,
«Bu işte de ortaklık yerini bulmalıdır!..»

— 9 —

O, aç gözlü hafızı getirmişler içeri,
Bağırmağa başlamış yedikçe değnekleri!..
On sopa.. Otuz sopa.. Kırk sopa.. Kırk beş sopa..
Hafızın ayağından çıkarmış ateş sopa!..
Ellinciyi yiyince, artık canına yetmiş,
Parayı almamağa bin tane tövbe etmiş!..

NECDET RÜŞTÜ

CANGAZA ile PALAVUZ

Ne kadar da küçük!..

— Cangaza..

— Gene ne var Palavuz?

— Duydun mu, Çengelköy önünde Fok balığı görünmüş, şimdi bütün kayıkçılar balık avına çıkmaya korkuyorlarmış.. Öyle büyükmüş ki şirket vapurları boyunda imiş. Br başı varmış ki kaptan kulesinden kocamanmış...

— Deme be?.

— Gözleri köprü gözü kadarmış..

— Ben de bir balina görmüştüm, Palavuz..

— Eh... Nasıl gördün?..

— Bir gün Adalar denizinde bir yelkenli ile yolculuğa çıkmıştım. Deniz ne güzeldi. Karşıda bir ada gördük.. Hemen yelkeni yanaştırıp kıyıya adım attık. Gittik, gittik... Bir düz yerde yemeğimizi pişiriyorduk. Ada birdenbire oynamaya başladı. Havaya yanardağı gibi sular fışkırdı. Sonra bütün topraklar suya daldı.

— Neye?

— Meğer bizim ada sandığımız bir balina balığı değil mi imiş?.

— Yahu böyle balina olur mu?.

— A Palavuz, senin anlattığın gibi fok balığı olduktan sonra böyle bir balina neye olmasın?

MASAL — İngilizce "THE CHILDREN'S ENSYCLOPÆDIA„ dan

ALTIN IRMAĞIN HAKANI

— GEÇEN SAYIDAN —

— Ağabey, siz bana bir parça et verecektiniz ya...

— Eee...

— Onu yemiştim de...

— Amaaan.. Bu et ne kadar sıcak kesilmiş.. Yenecek yeri kalmamış.. Haydi, sen de dışarı çek arabanı...

Çelik büyük bir üzüntü ile odadan çıktı. Kardeşler obur gibi yediler, kalanını dolaba koyup üstüne bir de kilit vurdular. Sarhoş oluncıya kadar şarap içtiler.

Dışarıda gece yarısı yine bir fırtına başladı. Rüzgâr ıslıklar çalıyor, saçaklardan dinmeyen bir yağmur dökülüyordu. İki obur yatmazdan önce gece yağmur giren delikleri tıkadılar, kapıyı sürmeleyip yattılar.

Saat:

— Dan... Dan... Dan... diye on ikiyi vurunca büyük bir gürültü ile uyandılar. Evin kapısı öyle bir şimşek hızile açıldı ki ev yıkılacak gibi yerinden oynadı. Tombak:

— Ne oluyoruz, kimdir o?. diye haykırdı.

— Ben!.. diye bir ses karşılık verdi. Bu, kırmızı burunlu Cüce idi. Birdenbire odadaki mumlar söndü, odayı bir dere gibi su bastı. Kara kardeşler odada dalgaların kabardığını, Cücenin de suların üstünde yürüdüğünü gördüler.

Cüce:

— Baylar, sizi rahatsız ettim, beni bağışlayınız. Ancak bu odada daha çok kalmayınız. Çeliğn odasına giderseniz pek iyi olur, dedi.

İki karakardeş hiç bir karşılık vermediler. Canlarını kurtarmak için Çeliğin odasına geçtiler.

Cüce başını kapıdan uzatarak:

— Kartımı mutfakta yemek masasının üstüne bıraktım. Unutmayınız ki bu son gelişimdir.

Çomak:

— Son olmasını tanrıdan da dilerim dedi.

Cüce çıkar çıkmaz sular çekildi, fırtına geçti. Ertesi sabah kardeşler Çeliğin odasındaki pencereden başlarını uzattılar. Bir de ne görsünler. Altın ova baştan başa bataklık olmuş, fırtına, bütün ağaçları devirmiş buğday, arpa ne varsa alıp süpürmüştü. Bunların yerine bir yığın kırmızı kumla, yağlı bir toprak bırakmıştı. Karakardeşler bunu görünce ağlıyarak mutfağa koştular. Su, evin izbesine kadar gelmiş, ambardaki yiyecekleri, paraları da alıp götürmüştü. Yalnız mutfağın masası üstünde beyaz bir kart vardı. Bu kartın üstünde yalnız şu yazıları okudular:

Cenubu Garbî Rüzgârı

***

Cenubu Garbî rüzgârı Altın ovada bir daha esmiyecek

Masanın üstüne kartını bırakan gece misafiri sözünde durdu. Bir daha Altın ovaya uğramadı. Yılın başından sonuna kadar bir damla yağmur yağmadı. Öteki ovalarda çayırlar yemyeşil olurken üç kardeşin ovası bir çöl gibi olmuştu. Bütün paraları suyunu tüketti, ellerinde birkaç altın tabaktan başka bir şeyleri kalmadı.

Tombak Çomağa:

— Artık nalbantlık yapalım, dedi. O da iyi bir alışveriştir. Demirin içine bakır koyarız, kimse bile anlamaz.

İkisi de bu düşünceyi unay gördüler. Bir ocak yaktılar, nal yapmağa koyuldular. Fakat iki iş, alışverişlerini kötü bir biçimde sarstı. Bunlardan biri, el gün, bakırlı nalları sevmemişti, ikincisi, kara kardeşler ne kadar nal satarlarsa parasını alır, Çeliği ateş ocağının yanında bırakırlar, şarap içip sarhoş olurlardı. Paralarını har vurup harman savururlardı. Ellerinde metelik bile kalmazdı.

En sonunda öyle parasız kaldılar ki Çeliğin ihtiyar amcasının armağan ettiği bakırdan bir tas vardı. Küçüktenberi sütünü, suyunu o bu tasla içerdi. Tas çok eski idi, ancak, sapı altındı. Kardeşleri ellerinde kalan son bakırları erittikten sonra sıra Çeliğin tasına geldi. Çelik ağlamağa başladı. Bu tas ta mı elinden gidecekti?

Kara kardeşler onun bu göz yaşlarına gülüyorlardı. Tası bir kazanın içine attılar, erittiler, kalıba dökmek için Çeliği ateşin yanında bırakıp çekildiler.

Çomakla Tombak gittikten sonra Çelik bu eski ev bark armağanına baktı, kazanın içinde ne de acıklı eriyordu.

Çelik pencereden dışarıya baktı. Bir de bu çağda ne görsün; güneş dağların tepesinde bir ateş gibi yanıyor, ırmağın suları bir altın külçe gibi parlayıp akıyor, gökyüzünde bir ebe kuşağı renk renk bir yandan bir yana uzanıyordu.

Çelik bütün bu güzel görünüşe içine sindire sindire baktıktan sonra yüksek bir sesle:

— Ah, bu ırmak gerçekten altın olsa, ne güzel, ne iyi olurdu. diye bağırdı.

Bu bağrışa nereden geldiği belli olmıyan bir ses:

— Olamaz!.. diye karşılık verdi.

Çelik yerinden fırlıyarak:

— Sen kimsin? diye sordu. Araştırdı. Kimsecikler yoktu. Odayı, dolapları, her tarafı aradı.. Yok.. yok.. yok!..

Fakat ses gene kulağına geldi:

— Tırallala.. trallala.. trallala...

Bu türkü şimdi bütün odayı kaplıyordu. Çelik sesin ocağın yanından geldiğini anladı. Koştu, kazanın kapağını açtı, başını uzatıp içine baktı. Gerçekten ses ocaktan değil, kaynar kazanın içinden geliyordu.

Çelik kapağı korkusundan gene kapadı, kaçtı, odanın bir köşesinde durdu. Şimdi türkü durmuş, bir ses:

— Heeey.. Çelik, oğlum.. diye söze başlamıştı.

Çelik kendisini topladı. Korkmadan kazanın yanına gitti, kapağını açtı, baktı. Altın, bakır, demir hepsi erimişti. Hepsi altın bir ırmak suyu gibi duruyordu. Yıllardanberi sakladığı altın tas, daha kırmızı duruyordu. Gözleri olan bir tas gibi görünüyordu. Ses gene:

— Gel, gel Çelik, yavrum, benim canım tenden çıktı, beni kalıba dök! dedi.

Çelik öyle şaşırmıştı ki ne yapacağını bilemedi.

— Dök beni kalıba oğlum.. Dök beni...

Çelik sanki yere mıhlanmış kalmıştı.

— Beni kalıba dök, yandım, kül oldum Çelik...

Çelik bütün gücünü topladı, kazanı ocaktan aldı. Tam eriyen altın, gümüş, bakırı kalıba döküyordu ki kazanda bir de ne görsün; iki küçük sarı bacak yere düşmesin mi? Arkadan bir çift kol, gövde, baş.. Sonra elbiseler.. Bütün bunlar yerde birleşerek iki karış boyunda altından bir cüce hacminde birleşerek karşısında dikiliverdi.

— İşte, ne güzel, dedi ve bacaklarını, kollarını, sonra da başını aşağı, yukarı sallamağa başladı.

Çelik cücenin karşısında şaşkınlıktan ağzı açık olarak yaptıklarına bakıyordu. Cücenin sırtında sırmalı bir elbise göğsünde baştanbaşa incili bir yelek vardı.

(Öteki yüze geçiniz)

183

Cüce, gözlerini Çeliğe çevirdi, durdu. Çelik toplanmasına vakit bularak şaşkınlıkla sordu:

— Beni bağışlayınız, bay cüce, siz benim altın tasımsınız değil mi?

Cüce sert bir adımla öne doğru ilerledi:

— Ben buradaki adamların «Altın ırmağın hakanı» adını verdikleri kimseyim.

Benim şimdiye değin gördüğünüz tas biçimim, kötü bir peri hakanının fenalığı sonunda girdiğim bir biçimdi. Beni bu kötülükten kurtardınız. Senin bana ve kardeşlerine karşı gösterdiğin iyilik benim sana hizmet etmekliğim dileğini verdi. Onun için bana kulak ver, gözlerini dört aç oğlum! Altın ırmağın yanında, tepesi gökyüzüne değmiş gibi duran şu dağı görüyor musun? Eğer bu dağın en tepesine çıkar, bu tepeden ırmağın içine «Altın ırmağın hakanı» adına üç damla kutlu bir sudan atarsan ırmak baştan başa altın kesilir. Eğer birincide bu işi beceremezsen, ikinci olarak bir daha denersin. Eğer bu kutlu suyu eli yaraşmıyan bir kimse dökerse kara taş olur.

Altın ırmağın hakanı bunları söyledikten sonra geldiği gibi dik dik yürüyerek ocağa yaklaştı, kazanın içine atıldı, yüzü kıpkırmızı oldu, sonra beyaz oldu, renkten renge girdi. En sonunda gözleri kamaştıran bir ışık olarak bir gölge gibi titredi, titredi, gözden yok oldu. Altın ırmağın hakanı bir buğu olmuş, göğe doğru uçup kaçmıştı.

Çelik cücenin ardından koşarak ağlamağa başladı:

— Seviğ, çok seviğ tasım. Benim Altın tasım, benim güzel tasım..

DAĞIN BİR YÖNÜNE DİKİLEN İLK KARA TAŞ

Çomakla Tombak içe içe zırdeli bir sarhoş olmuşlardı. Eve girmeden az önce Altın ırmağın hakanı da kapıdan çıkmıştı. Kara kardeşler, son varlıklarının da böyle havaya uçtuğunu Çelikten öğrenince çocukcağızı öyle dövdüler, öyle dövdüler ki yerinden kıpırdamıyacak bir hale getirdiler. Sonra:

— Nasıl oldu, niçin oldu? diye sordular. Çelik olan biteni anlattı. Ötekiler inanmadılar. Gene kolları yoruluncıya kadar çocukcağıza odun attılar. Sonra uyumaya gittiler.

Ertesi gün, iki kardeş Çeliğin anlattığı şeyi hangisinin önce yapacağı meselesinde kavgaya başladılar. Bıçak bıçağa geldiler. Patırdı, komşuları bile rahatsız landırdı. Jandarmaya haber verdiler.

Çomak, jandarmanın geldiğini duyunca kaçmağa başladı. Kimsenin göremiyeceği yere saklandı. Jandarma Tombağı yakaladı. İçki içmesinden ve herkesi rahatsız etmesinden mahkeme Tombağı hapse attırdı ve para cezası aldı.

Çomak, bunu işitince kıvanç duydu ve çabucak Altın ırmağa gitmeği düşündü. Kutlu suyu nereden bulacaktı? Doğruca bir hacıya gitti. Ancak, hacı böyle kötü bir adama kutlu su, yani zemzem suyu veremiyeceğini söyledi. Çomak, hacı görmeden bir bardak su çaldı, evine döndü.

Ertesi gün, güneş doğmadan önce, kalktı, kutlu suyu bir şişe içine koydu. Sepetine ekmekle et aldı, dağın yolunu tuttu. Yol dümdüz, ancak çamurdan balçık içindeydi. Dağ ise, yüksek taşları, kayalarile aşağıdan bakınca adamın gözlerini karartan bir koca dağdı. Çomak gözlerini kapadı, balçık ovayı ve yüksek dağları görmemeğe çalışıyordu. Dağı tırmandı, tırmandı, tırmandı. Artık bittiğini sanıyordu ki ayağının altında kalın bir buz tabakasının kaydığını gördü. İşte bu buz dağını geçmeden Altın ırmağa varamazdı.

Bütün yürekliliğini topladı, şimdiye kadar böyle yüce, korkunç bir buzdan dağ görmemişti. Buza bastıkça kayıyor, ayağının altından homurtulu bir denizin dalgası gibi sesler işitiliyordu. Birdenbire ayağının altındaki buz kırıldı. Önünde korkunç uçurumlar belirdi. Buradan çıkan bir ordu örümcek, ördükleri ağlarla yolunu sardılar. Çomak, bu ağları parçalıyarak uçurumdan uçuruma ilerledi. Kendisini dağın yanına güçsüz, kuvvetsiz bıraktı. Şimdi burada önüne açılan yol, kırmızı çıplak kayalarla örtülmüştü.

Güneş yakıyordu. Görünürde ne bir gölge, ne bir ağaç, ne de yeşil bir ot vardı. Tam öğle vakti güneşin kızgın ışığı yolu kavurdukça kavurmuş, hava bile sıcaktan boğu olmuş, uyuyordu.

Çomak, yorguluktan sonra bir de bu sıcağın içinde ağzının kuruyup susadığını, yandığını duydu. Yanındaki şişeyi eline aldı:

— Irmağa üç damla yetişir, kalanını içip dudaklarımı ıslatayım! dedi. Şişeyi açtı. Suyu ağzına götürüyordu ki önündeki kayanın üstünde yatan, kalkan birşey gördü. Bu, bir küçücük köpekti. Susuzluktan ölümle çarpışıyordu. Köpekçik, dilini dışarıya uzatmış, dudakları kurumuş, sırtında kendisini yemeğe gelen karıncalar toplanmıştı. Çomağın elinde su şişesini görünce başını kaldırdı, gözlerini açtı, su dilendi. Çomak, şişeyi kendi ağzına koydu, suyu içti. Köpeği de ayağile iterek yoluna koyuldu.

Birdenbire mavi göğü kara, korkunç bulutlar sardı. Önündeki yol bir uçurum oldu. Yüksek dağdan esintiler geleceğine boğucu, kavurucu bir hava, Çomağın soluğunu tıkadı. Kayaların çıkardığı uğultu kulağını yırtıyor, susuzluğu gittikçe artıyordu.

Bir saat geçmişti ki susuzluktan eriyecekti. Şişeye göz attı. Daha yarısı içilmiş, yarısı kalmıştı. Ağzına dikeceği sırada önünde gene birşeyin kımıldayıp oynadığını gördü. Bu, küçük, minimini bir çocuktu. Kayanın üstünde şimdi de kıpırdamadan duruyor, susuzluktan göğsü kalkıp iniyor, gözleri kapanmış, dudakları yanmış, bir ölü gibi yatıp duruyordu. Çomak, çocuğu gördü, fakat suyu kendi içti, yürüdü, gitti.

Kapkara bir bulut gene göğü kapladı. Uzun gölgeler yılan gibi yolu sardı. Çomak bu karanlıkları yarıp geçmek için çok uğraşıyordu. Güneş batıyor, hava gene serinleşiyordu. Yüreğinde sanki ölüm pençesi dolaşıyordu. Ama artık varacağı yere varmıştı. Önündeki dağın altında «Altın ırmak» akıp kayıyordu. Son gücile derin bir soluk aldı. Bu son kayaları da çıkmak için gücünü topladı.

Şimdi de kulağına bir inilti geliyordu. Başını geriye çevirdi. Kayanın üstünde uzun, beyaz sakallı, nur yüzlü bir adam duruyordu. Gözleri, çukurlarında kaybolmuş, rengi balmumu kesilmiş, ümitsizlikle çırpınıp duruyordu. Kollarını Çomağa uzatarak:

— Su.. su... Tanrı adı için bir yudum su!.. diye yalvarıyordu.

Çomak:

— Suyum yok! dedi ve ihtiyarın üstünden atlıyarak yoluna koyuldu. Gün doğusundan mavi bir ışık indi, tıpkı bir kılıca benziyordu. Bu kılıç gökyüzünü ikiye böldü, bir yönünü karanlık, bir yönünü aydınlık bıraktı. Çomağın olduğu yerde karanlık kuyular açılırken göğün öteki ucunda güneş kıpkırmızı bir ateş top gibi parlıyor yanıyordu. Altın ırmağın dalga sesleri Çomağın kulaklarına kadar geldi.. İşte şimdi dağın tam tepesinde idi.

— Daha var —

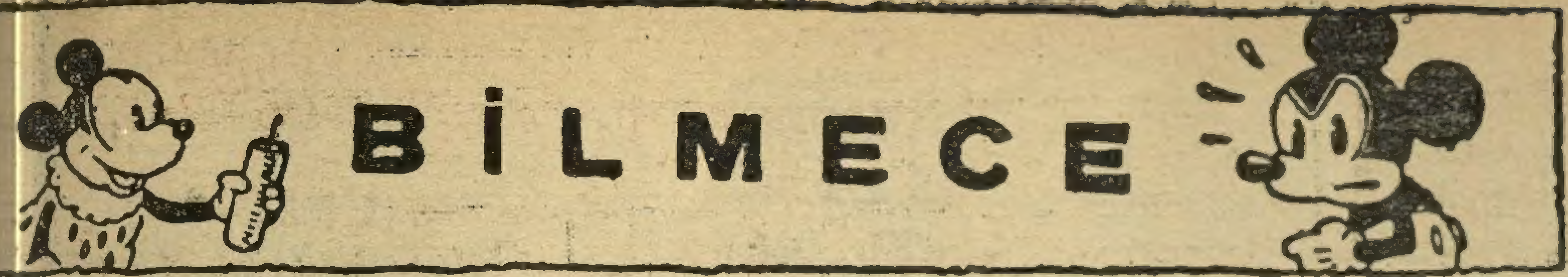

Bildirmece - 12

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir.. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek *İst posta kutusu 617 AFACAN gazetesi* 12 *inci bilmece numaru)* adresine ; hafta içinde yollayınız

Bu resimde 25 tane yıldız vardır. Bunların şansını yıldızlarıdır. İlk bakışta 5 yıldızın birbirine benzediğini zannedeceksiniz. Bir yıldız diğer 24 yıldıza benzemiyor. Acaba hangisi? Numarayı ve kesiği yukarıdaki adrese gönderiniz.

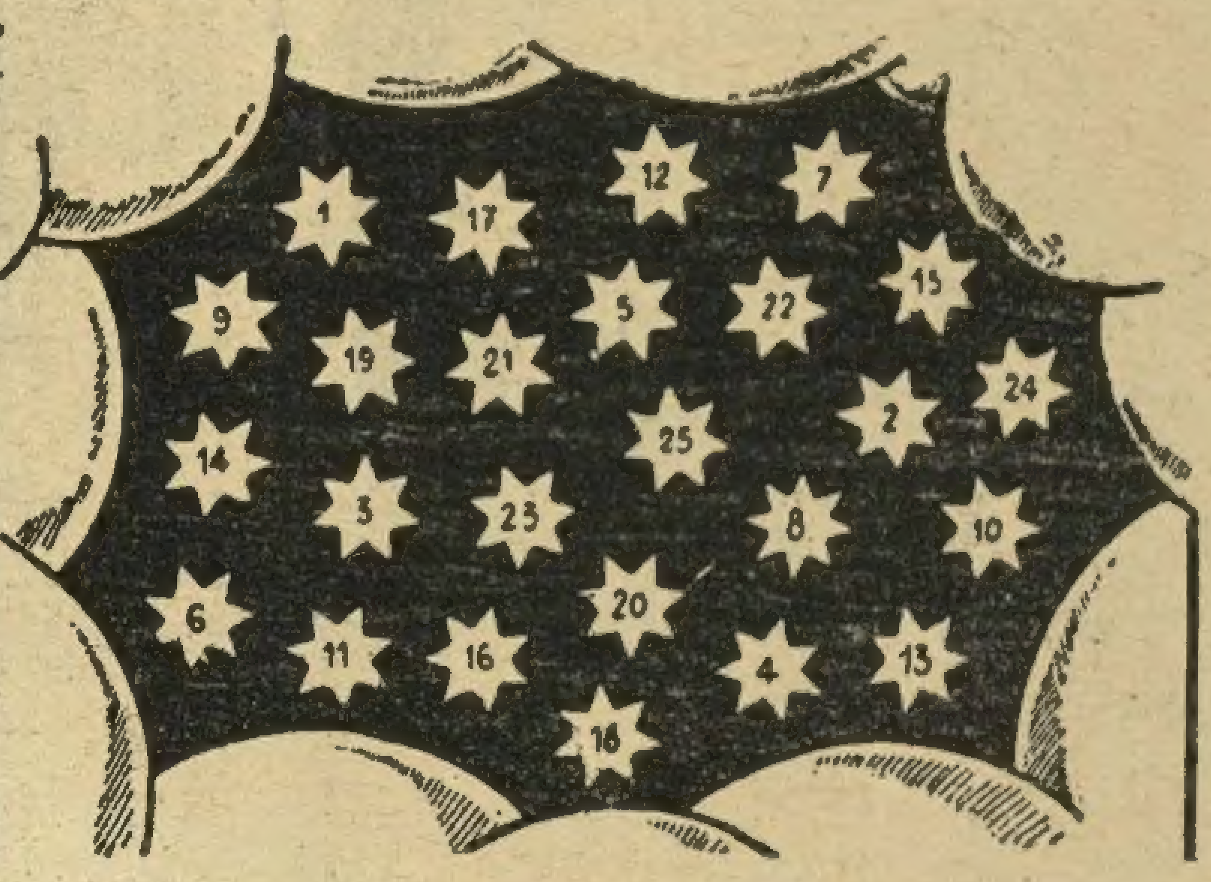

ARMAĞANLARIMIZ

BİRİNCİYE : Tabiat hikâyeleri ciltli kolleksiyonları. İKİNCİYE : Bir pergel takımı. ÜÇÜNCÜYE: Üç aylık Çocuk Sesi abonesi 75 inciye kadar: Şekerleme ipekli mendil, çikolata gibi değerli armeğanlar dağıtılacaktır.

8 inci bilmecede kazananlar:

8 inci bilmecede kazananlar:

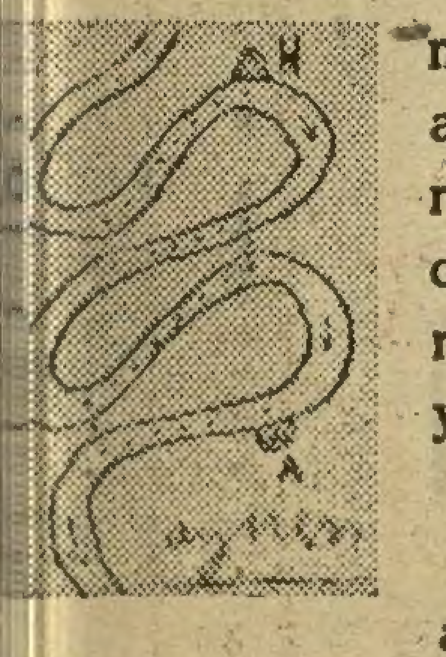

8 numaralı resimli bilmecemizin yapılış şeklini aşağıya koyuyoruz. Doğru cevap verenler arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz:

Bir cep saati kazanan:

Beyoğlu Cumhuriyet apartımanı kat 2 de Bay Haryri Güngör.

Bir dolma kalem kazanan:

Ankara Isparta saylâvı Bay Kemal vasıtasile Bay Ekrem.

(Birer ufak resimlerinizi yollayınız.)

Lâstik top kazananlar:

İst. 37 inci ilk mektep No. 203 Abdullah, İzmir erk. muallim mek. S. 2-A No. 265 Mahmut Ayacan, Dernek üyelerinden No. 653 Hilmi, İst. Kız muallim mek. No. 206 Melâhat, Edremit orta mektep No. 123 İsmail, Konya orta mek. S. 2. No. 107 Lûtfi, İst. Maçkapalas kapı 4 No. 5 Turhan, Adapazarı Bay Ali mek. S. 5 No. 150 Kaynak Diker Bay ve Bayanlar.

Birer çikolata kazananlar:

İst. Gazi Osman paşa mek. No. 433 M. Ersavaş, İst. kız lisesi No. 353 Betul, Göztepe Yeşil Bahar sokak No. 16/18 Müride, İst. 44 üncü mektep No. 425 Recai, Şişli Derya apart. kat 4 Turan, İst. Pertevniyal lisesi S. 3 No. 62 İbrahim, Adapazarı orta mek. No. 368 Kemal Aykut, İst. Pertevniyal lisesi No. 263 Nusret, Topkapı 34 üncü ilk mek. S. 3-A No. 74 İsmet, İst. Ağahamam Yeniyol Baltacı çıkmazı No. 1 Niko Vezani, Şehremini Saraymeydanı cad. No. 21/1 Yüksel, Bakırköy Çifte veliler apart. İrfan, Beyoğlu Firuzağa Havyar sokak No. 7 Hakkı, İst. Hamam Saksı sok. No. 19 Maryo Poyfer, İst. 34 üncü mektep No. 260 Tevfik Bay ve bayanlar.

Birer kutu boya kazananlar:

Ankara maliye vekâleti takip teftiş kaleminde Reşat oğlu Oğuz, Ankara Yenişehir Akaretler cad. No. 2 Enis, İst. Şişli Terakki lisesi S. 3 Liovel, İst. Topkapı 34 üncü mek. No. 36 Zeki, Pertevniyal lisesi S. 4-C No. 195 Cahit, İst. Cerrahpaşa Çukurçeşme sok. No. 17 Geysu, İst. Kabataş lisesi S. 3-B No. 198 Orhan, Feyziati lisesi S. 5. No. 82 Nuri Adem, Gelenbevî orta mek. S. 1-E No. 779 Seyfi, Kadıköy orta mek .S. 2-D No. 532 Necip, Beyoğlu 6 ıncı ilk mek. No. 262 Halit, İst. Cumhuriyet orta mek. S. 1-B No. 216 Sabahat Ayalp, İst. Aynalıçeşme caddesi No. 69 Kesar Riza, Nişantaşı 15 inci ilk mek. S. 4 No. 1014 Nihat Bay ve Bayanlar.

Birer bisküit kazananlar:

Milâs orta mek. No. 53 Muzaffer, İst. Vezneciler Hayrullah sokak No. 6 Muazzez, İst. Şişli Terakki lisesi S. 3 Acar Bele, Fatih 18 inci ilk mek. S. 2 No. 23 Celâl, Nazlli 5 eylûl mektebi son sınıf talebesi, Nazilli maarif mem. Ahmet kızı Nezihe, Bursa Nilüfer ilk mek. No. 11 Kemal, Edremit orta mek. S. 1 No. 112 İbrahim, Adapazarı Bay Ali okulazında S. 5. No. 269 Muzaffer, Aksaray Sarguçen sok. No. 8 Türkân, Tarabya orta mek. Füruzan Sait, Siirt 1 inci alay 2 inci tabur kumandanı binbaşı Hakkı oğlu Nurettin, Beyoğlu 3 üncü ilk mek. S. 5 No. 56 İsmail, İst. erkek lisesi S. 2-B No.635 Enver, İst. Yeniköy Mısırlı Bay İhsan yalısında Hayrünnisa Bayan ve Baylar.

Hikâye kitabı kazananlar:

Aksaray Taşkasap Deveboynu sok. No. 211/3 Ahmet Nüzhet, İst. kız lisesi No. 568 Dülter, Beyoğlu Zoğrafyan lisesi S. 8 Strati, İst. kız lisesi No. 471 Nigâr, İst. kız lisesi No. 468 Zübeyda, Bursa Setbaşı Nilüfer ilk mek. S. 4 Naci, Samsun Gazi caddesi No. 14 Rasim, Ankara erk. orta mek. No. 593 Sadettin, İst. Zoğrafyan lisesi Yorgi Prokos, İzmir erk. muallim mek. S. 2-A No. 229 Muhiddin, Bursa orta mek. No. 24 Demirel, Ankara General İsmet İnönü mek. No. 993 Zeki, İst. erkek lisesi S. 1-C No. 1111 Saim, İst. Vefa lisesi No. 790 Necdet, İst, 13 üncü mek. No. 266 Saime Mesut Bayan ve Baylar.

ARMAĞAN KAZANANLAR

Bir kutu lokum kazanan Bayan Hâkime, Bir spor kemeri kazanan Bay Oğuz.

(Bilmece kesiği 12)

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl:3 Sayı 12 Perşembe 7 Şubat 1935

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 kuruş

İşlere bakılan yeri

İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.

Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 12

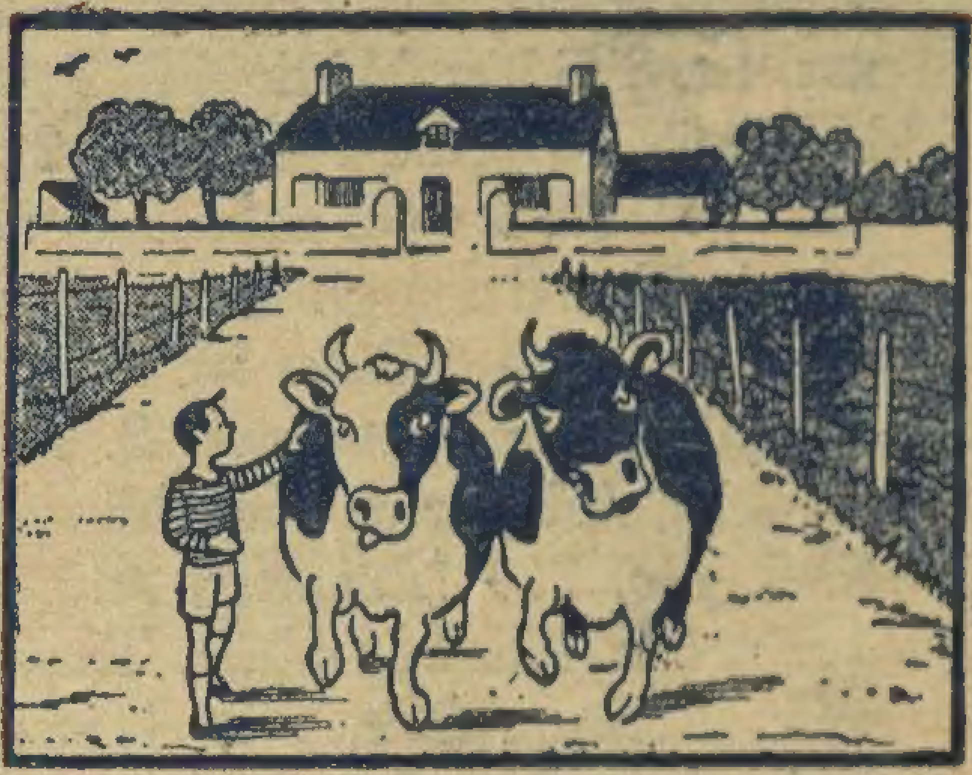

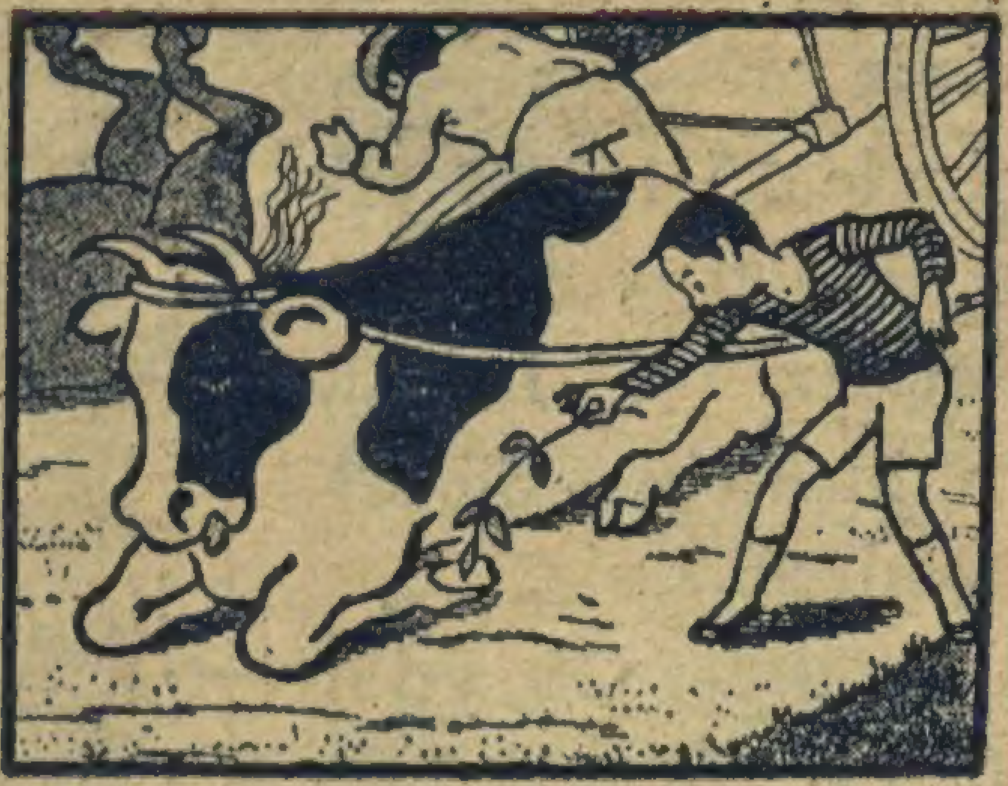

84 — Pire Nuri atları yola getirmek için arabacılara ne yapacaklarını söyledikten sonra doğru çiftliğe gitti, güçlü iki öküz alarak geriye döndü.

85 — Ne yazık ki arabalara koşulan öküzler de atları yerinden oynatamadılar. Çünkü atlar üzüm suyile tam sarhoş olmuşlardı.

86 — Şimdi de öküzler yerlere serildiler. Hatta uyumağa bile başladılar. Pire Nuri onları uyandırmak için ayaklarının altına dikenli ot sürdü. Ancak beş para etmedi.

87 — Şimdi bütün yol uykuya dalan atlarla, Öküzlerle kaplanmıştı. Arabanın da biri devrilmişti. Arkadan gelen otomobiller bir türlü ileri geçemiyorlardı. Gelenler kızmış, barbar bağırıyorlardı. Pire Nuri bu işin nasıl bitirileceğini düşünüyordu.

69 — Gene tabana kuvvet köye doğru yollandı. İsteği bambaşka birşeydi. Yol üstünde çiftlik hayvanlarının boylu boyunca yatıp kalması doğru olamazdı.

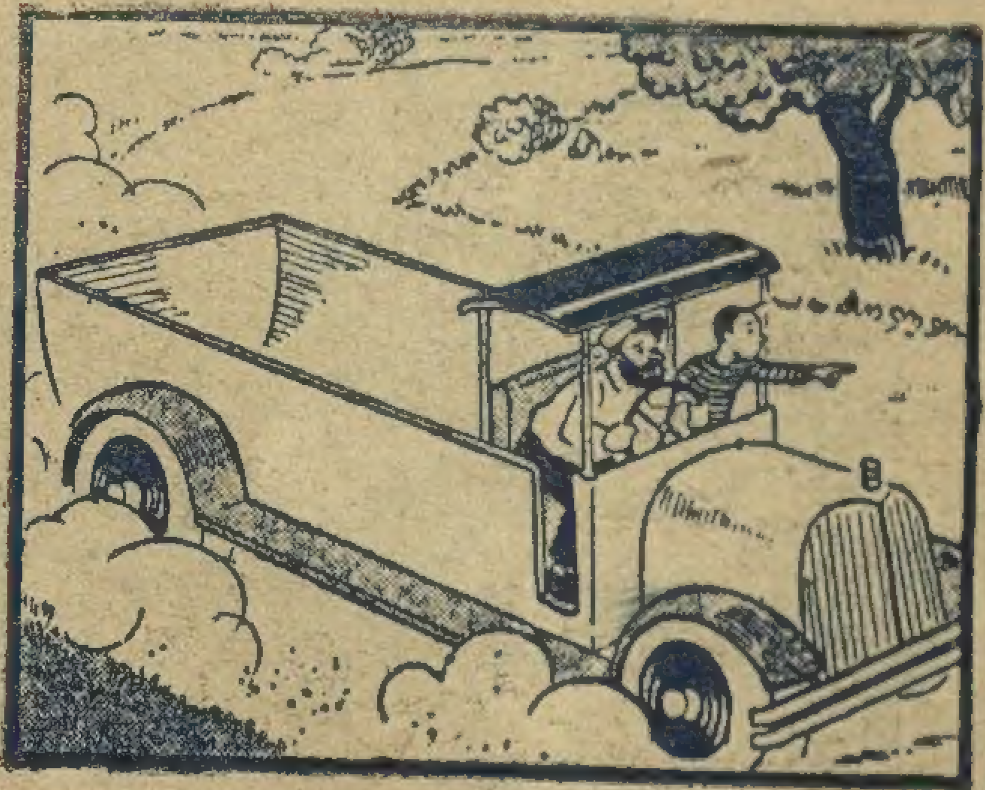

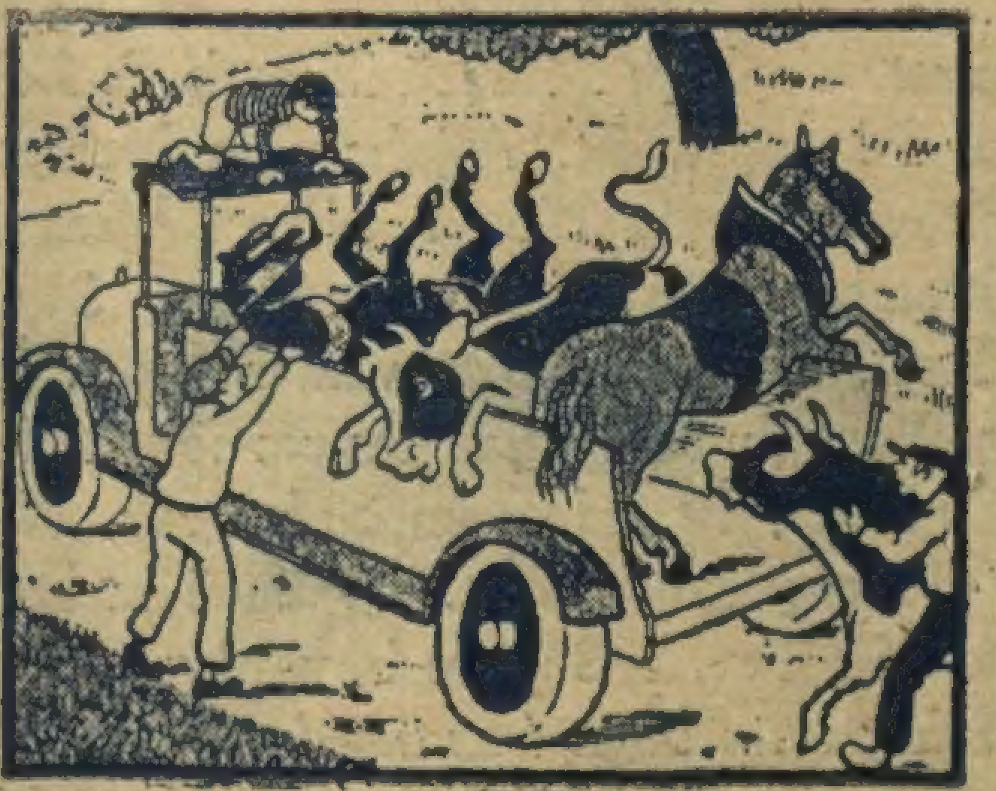

90 — Pire Nuri köyde bir kamyon buldu, imdi onu atların bulunduğu yere bir kuş gibi uçurtuyordu. Kimbilir neler düşünüyordu gene?.

91 — Nihayet kamyon gelince dört sarhoş hayvanı güç belâ geniş kamyona yüklediler. Mübarekler hâlâ bir türlü ayılamıyorlardı.

92 — Sonra kamyon tozu dumana kattı ve Pire Nuriyi, hayvanları çiftliğe doğru aldı, götürdü. Oradakilerin hepsi bu işe şaşıp kalmıştı.

— Daha var —

132